

DANKBETUIGING

Ik zou graag willen beginnen met God te danken, omdat hij het mogelijk maakte voor mij klei te zijn in de handen van de “Meester Pottenbakker”. Tevens mijn dank aan Vera Rector en Corine Moser, die zo hard voor werkten, dat mijn schrijven, waarvan het meeste volbracht werd tijdens mijn vluchten, echt zin kreeg. Dank aan onze schoondochter Wendy, voor haar hulp en advies. Dank aan Tommy Thompson en Loran Wimbish bij het uitkiezen van de bijbelversies. Dank aan Chanti Downey voor het ontwerp van de cover. Tenslotte wens ik ieder van jullie nogmaals te bedanken; jullie inbreng waren verhoorde gebeden.

Dit boek is geschreven voor mijn eerste kleinkind, Noah. Wanneer ik over mijn vrouw Judie spreek, dan verwijs ik naar haar als “Nana”, omdat Noah haar zo noemt. Ik verwijs naar mijn zoon Tom, als “jouw vader”.

Wij hebben ongeveer één jaar aan dit boek gewerkt. Toen ik eraan begon, was Noah anderhalf jaar oud en ons enigste kleinkind. Dit boek werd hem en zijn ouders aangeboden als Paasgeschenk in april 2000, wetende dat ons volgend kleinkind reeds onderweg was.

Als dit boek ooit gepubliceerd wordt, zal opbrengst ervan naar het Kristine Marie Wells Scholarship Fund gaan en alzo steun geven aan diegenen die onderwijzers willen worden.

Heil en glorie aan God onze Vader.

Tom Wells

OM TE BEGINNEN

Mattheus 11:28 “Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken.”

Noah, als ik nog in leven ben wanneer jij dit voor de eerste keer leest, zullen wij vele nieuwe dingen hebben om over te spreken, maar dat is niet de reden waarom ik dit boek schrijf. Ik schrijf dit voor jou en voor al mijn andere toekomstige kleinkinderen, omdat ik vind dat het zeer belangrijk is om God te erkennen en te danken voor al zijn ontelbare momenten van liefde die mij, stap voor stap, gevormd hebben tot de persoon die ik nu ben. Wanneer je vijf of zes jaar zal zijn, zal ik 58 of 59 zijn, en dat is de leeftijd waarop je herinneringen van mij zal beginnen te vormen. Ik wil dat je weet dat ik niet de persoon ben geworden die jij je van één nacht herinnerd of door mezelf. Als je ouder wordt, begint het gevoel van liefde jou te vormen. Ik bid ervoor dat, door deze woorden en door je tijd met Nana en mij, wij een gevoel van liefde zullen worden voor jou.

Deze hoofdstukken zijn bedoeld als (figuurlijke) bouwstenen, die samen een prachtige kathedraal vormen. Net als onze levens, heeft een kathedraal steen per steen nodig om de fundering, de muren, het dak en de torenspits te vormen. Deze bouwstenen kunnen vergeleken worden met de vreugde, de pijn, de zorgen en de onverwachte (tenminste voor ons) gebeurtenissen die plaatsvinden in ons leven en ons vormen tot wie we zijn. Doordat onze levens geraakt worden, veranderen we, net zoals een bouwproces dat het mogelijk maakt om van een gewone steen een kunstwerk – een eer aan God – een prachtige kathedraal te maken. (Ik ben niet mooi of geweldig, maar ik hoop op een dag een bijdrage te zijn!)

Laat mij proberen om hetzelfde even onder andere woorden te brengen (Nana zegt dat ik dit altijd al doe). Mensen bouwen kathedralen; God bouwt mensen, met en door Zijn Genade. Ik ben erachter gekomen dat telkens we Zijn Genade ontvangen, we geraakt worden door liefde. Dit verhaal gaat niet over Nana of mij, het gaat over hoe Genade, een gevoel van liefde, ons gemaakt heeft tot wat Hij wou dat we werden voor Hem en anderen – jou inbegrepen. God, Jezus Christus en de Heilige Geest zijn de meester pottenbakkers. Doordat wij gesponnen worden op het wiel van het leven, moeten we hen toelaten, door hun tekenen, ons te laten vormen tot een meesterwerk dat Zij alleen kunnen zien en maken.

Noah, vergeet nooit dat een teken van liefde gratis is, omdat de Gever hiervoor betaald heeft aan het kruis. Dit gevoel kan overal ontvangen en gegeven worden, door eender wie. Ik vraag je, open te staan om te geven en te ontvangen.

Wanneer je dit verhaal beëindigt, hoop ik dat ook jij weet dat alles wat je weet, verandert kan worden door een gevoel van liefde.

Amen.

INHOUDSTAFEL

Inleiding	Een gevoel van liefde
Hoofdstuk 1	John Cline
Hoofdstuk 2	Lala
Hoofdstuk 3	De Heilige Geest
Hoofdstuk 4	Nana
Hoofdstuk 5	Mama & Papa
Hoofdstuk 6	Duane
Hoofdstuk 7	Nana (vervolg)
Hoofdstuk 8	Kristine (PeeWee)
Hoofdstuk 9	Eddie
Hoofdstuk 10	Jouw Mama & Papa
Hoofdstuk 11	Tekenen
Hoofdstuk 12	Laten we samen eindigen

EEN GEVOEL VAN LIEFDE

I Timóteüs 1:14 “ En ik werd in rijke overvloed de genade van onze Heer deelachtig en daarmee het geloof en de liefde die in Christus Jezus zijn.”

Wij worden allemaal geraakt door liefde. Niemand, het maakt niet uit hoe geïsoleerd hij of zij probeert te zijn, kan ontsnappen aan het gevoel van liefde. Als jij denkt dat dit niet klopt, noem dan iemand die niet genoten heeft van de warmte van de zon, de zachte regen of de schoonheid van een eenvoudige bloem? Dit zijn allemaal tekenen van liefde van onze liefdevolle Vader in de Hemel. De meeste onder ons zijn geraakt op speciale manieren, en soms is het zelfs onmogelijk om deze gevoelens te herkennen voor de Genade die ze bieden. Genade kan goed verborgen of vermomd worden voor zowel ons verstand als voor ons hart. Denk er eens over na. Hoe zou jij het volgende omschrijven:

Je vertrouwen in God
Je geloof in Jezus Christus als je Redder
Christus' geschenk van de Heilige Geest
Een liefdevolle, begripvolle, hulpvaardige, welwillende en dankbare echtgenote (zoals Nana)
De speciale zegen van kinderen
De speciale zegen van kleinkinderen
Echte en waardevolle vriendschappen die er altijd voor je zijn
Een inspirerende priester en een kerkgemeenschap die je aanvaardt en verwelkomt

De lijst van onze individuele, intieme, en speciale gevoelens gaat maar eindeloos door. Het enige wat ons beperkt om ze allemaal op te sommen, is onze onkunde om ze allemaal te herkennen als een teken.

Eens dat we deze tekens van liefde ontvangen hebben, ermee geleefd hebben, ervan geleerd hebben, en erdoor veranderd zijn, dan pas kunnen we leren om ervan te genieten door ze te herbeleven in onze herinneringen en door ze te delen met anderen. Als we uitreiken naar anderen, het maakt niet uit hoe moeilijk dat is, en hen kunnen raken, dan worden ook wij weer geraakt.

Noah, Genade is voor mij een moeilijk gegeven geweest om te herkennen en te aanvaarden. Ik heb er altijd van genoten om te geven, maar vond het moeilijk om te krijgen, zelfs Genade. Nu dat ik weet wat genade is, heb ik geleerd het te aanvaarden. Ik moet iedere dag hard vechten om ervoor te zorgen dat ik Genade niet als vanzelfsprekend ga beschouwen.

Terwijl ik dit schrijf, bid ik dat mijn ervaringen met de ontelbare keren van Genade gevoelens, jou zullen helpen om Genade te herkennen. Des te vroeger je dit kan, des te vroeger je kan beginnen met je Vader in de Hemel te bedanken (iets wat Pops niet vaak genoeg naar zijn gevoel). Mijn hart zal ook breken als je de Genade die je zal ontvangen niet deelt met anderen. Noah, een ding moet je zeker weten: verwacht geen Genade voor je eigen stomiteiten.

Ik schrijf dit omdat ik wil dat je weet dat mijn leven geleefd is door Genade, en ik er wellicht niet zal zijn om je al deze verhalen te vertellen. Welnu, dit is niet volledig waar; ik zou waarschijnlijk niet alles kunnen vertellen, omdat je weet dat Pops makkelijk weent, en hij kan niet praten en wenen tegelijkertijd. (Ik heb nooit geloofd dat je door te wenen minder man bent.) Ik wil dat je leert van de tekens waarmee ik gezegend werd, niet van mij, maar van de uit eerste hand ervaren Genade. Aangezien ik de Bijbel niet goed genoeg ken om Genade aan jou uit te leggen, zal ik proberen om het met deze verhalen uit te leggen dat “al wat ik weet, is dat het gevoel van liefde alles verandert heeft wat ik wist”.

HOOFDSTUK 1: John Cline.

II Korintiërs 12:9 “Je hebt genoeg aan mijn genade. Kracht wordt juist in zwakheid volkomen.”

In de laatste 55 jaar heb ik geleerd wat ik ben en wat ik niet ben. Door één van die ontelbare tekens, ben ik dankbaar voor wat ik ben en heb, in plaats van spijt te hebben en te tobben over wat ik niet ben of niet heb. Zo ben ik mijn leven echter niet begonnen. Als jouw papa je de home-videos laat zien van mij als kind, dan zal je zien dat ik geen mooi kind was. Misschien is het daarom dat ik dingen zocht, meestal de verkeerde, die de aandacht op mij vestigden, en niet op mijn thuisloosheid. Noah, ik wil dat je weet dat ik niet trots ben op de meeste dingen die ik gedaan heb, en ik wil niet dat je denkt dat, omdat ik met deze fouten geleefd heb, ook jij dom en egoïstisch kan zijn zoals ik was. Denk eraan als ik zeg, “Vraag geen Genade voor je eigen domheid.” Rolstoelpatiënten, mensen op kerkhoven en zelfs mensen met een gebroken hart, hebben het op een harde manier moeten leren. Jezus heeft ons verteld de Here God niet uit te dagen, maar dank God. Hij heeft ook beloofd ons te vergeven en te beschermen (op Zijn manier) wanneer we Hem wel uitdagen.

Ik ben niet van plan om je ieder detail te vertellen van wat ik verkeerd heb gedaan. Gearresteerd worden, stelen, liegen en bedriegen zijn niet bepaald de dingen die je wilt dat je kleinzoon weet, maar dit zijn de stenen die me gevormd hebben, en die me, dankzij een teken van liefde, ten onder hebben gebracht.

Toen ik 12 of 13 was, groeide ik 22,5 cm in minder dan een jaar tijd. Ik was 1,6 m en woog minder dan 70 kg. Ik was zo mager en ongebalanceerd, dat als ik mij omdraaide en mijn tong uitstak, ik net een rits leek die probeerde rechtop te staan. Om het nog erger te maken, ik had zo'n "paardengebit" dat ik maïs van de kolf kon eten door een rasteromheining, zonder de draden ervan aan te raken.

In het begin was de school allesbehalve dan gemakkelijk voor mij. Als ik nu op school zou zitten, zou dat wellicht in een school voor dommeriken zijn. Ik las zo langzaam, dat ik beschaamd was telkens ik voor de klas moest komen om luidop te lezen. Ik haatte het dat ik er langer over moet doen om iets te lezen, en daarom zocht, en vond, ik een manier om dat te omzeilen. Ik vond ook al snel manieren om mijn schoolwerk af te krijgen: ik deed alsof. Bedriegen en liegen gingen hand in hand met doen alsof en, als zij faalden, vertrouwde ik op mijn stand-by ... "mouwvegen." Dat ging zo voor al mijn lessen, behalve voor wiskunde. Dat was nu iets wat me wel goed lag; met wiskunde, was ik altijd de primus van de klas. En nu jij!

In plaats van gewoon mijn huistaken te doen, zocht ik naar hulpmiddelen om het net niet te doen. Net zoals de meeste kinderen van die leeftijd, had ik behoefte aan aandacht. Mijn probleem was dat ik ze zocht op de verkeerde plaatsen.

Mijn vader is overleden toen ik 28 was. Ik vind het spijtig, maar ik was toen te jong en, gedeeltelijk, te verblind door mezelf, om te realiseren hoeveel hij eigenlijk van mijn moeder, broer, zus en mij hield. Hij, net zoals Jezus, hield niet van mij voor een dankjewel of omdat hij iets anders in de plaats moest hebben. Het is maar goed dat dat zo niet was, want als ik punten moest krijgen voor dankbaarheid, dan zou ik regelrecht een "F" verdienen ... een zware buis. Tijdens mijn tienerjaren moet hij vreselijk teleurgesteld geweest zijn in mij, maar ik kan mij niet herinneren dat hij dat ooit heeft laten blijken. Mijn manier om mijn vader en moeder te bedanken voor hun liefde, was door hun geld te stelen en door over bijna alles te liegen.

Toen ik 14 jaar was, begon ik met gewichtheffen in onze lokale YMCA, waar ik John Cline, een vrijwilliger, leerde kennen. Hij had door wat ik probeerde te zijn en, net zoals mijn Vader in de Hemel en mijn papa, zag hij wat ik kon worden. De volgende 3 jaren gaf John mij en mijn beste vriend, Tom Fuggett, grote dosissen liefde en tekens van liefde, en dit terwijl hij ons hielp onze

lichamen te ontwikkelen door middel van gewichten. Drie avonden per week en de meeste zaterdagen, was John daar als wij daar waren. John was zelf een serieuze bodybuilder. Hij had meegedaan met de Mister Universe verkiezingen, maar kon zich niet plaatsen omdat hij te klein was (ongeveer 4' te klein om een waardige tegenstander te zijn). Hij had een bijna perfecte fysiek, alhoewel het al jaren geleden was dat hij meegedaan had aan die competitie. Beeld je even in: ik 6'5" en zo'n kolossale 165 pond (nog mooier gemaakt doordat ijzer in mijn mond), samen met mijn vriend, Tom, als trainingspartners van John.

De volgende drie jaren, ontwikkelden Tom en ik, onder de vriendelijke en soms minder zachte leiding van John, onze lichamen. Voor het eerst in mijn leven, voelde ik me goed in mijn vel. Ik won aan zelfvertrouwen. Wat nog belangrijker was, ik leerde van John, door de manier waarop hij zichzelf in de hand had, dat de manier waarop ik leefde (voordeel halen uit mijn opgebouwde spierkracht, liegen, stelen, bedriegen en drinken) verkeerd was. John's teken van liefde was een enorme stimulans, en dat op het juiste moment. Gods timing is altijd perfect. Spijtig genoeg, kon John mij enkel op het juiste pad zetten. Het pad waar ik maar al te vaak van zou afdwalen in de volgende jaren.

Toen ik werkte, ik heb altijd hard gewerkt. Ik heb dit van mijn papa geleerd. In plaats van een krantenwijk, iets wat eigenlijk de enige beschikbare job is voor een 13-jarige, had ik vaste klanten waar ik het gras ging maaien of sneeuw ging ruimen. Op een dag, begon het hard te sneeuwen en tegen 6 uur (onze vaste trainingstijd bij "Y"), lag er al ongeveer 30 cm sneeuw en nog bleef er sneeuw naar beneden komen. De school was eerder uit, en Tom had de namiddag bij ons thuis doorgebracht. Mijn mama maakte altijd plaats vrij voor een vriend, alhoewel we het haar nooit op voorhand vroegen. Tom en ik besloten om naar de "Y" te gaan, zodra het zou ophouden met sneeuwen. Daarna zouden we de hele nacht buiten blijven om sneeuw te ruimen. Toen we in de "Y" aankwamen, waren we verbaasd dat John daar te zien. Terwijl we binnenwandelden, zagen we John, hij zat daar moederziel alleen aan zijn kleine kapotte klaptafel, bladerend door een fotoalbum. In plaats van aan onze fysiek te werken, gaf John ons hart en onze geest een "work-out". Tijdens de Tweede Wereldoorlog, was John fotograaf geweest. Hij was lid van de infanterie troep die verantwoordelijk was voor de bevrijding van de twee verschrikkelijkste Duitse werkkampen. Het was John, die door zijn cameraleens, de gruwelheden zag en registreerde. Dezelfde gruwelheden die we nu, in herhaling, in de PBS-documentaires, in films zoals *Schindler's List* en op de muren van het Holocaust Museum, te zien krijgen.

Drie uur lang luisterden we aandachtig naar John's verhaal, en bladerden we door het album, kijkend naar de horrorprenten, nog erger dan die van de bladzijde ervoor. Ik kan me niet herinneren dat John sprak van God, maar op die avond kreeg ik mijn eerste les over het leven en de dood. Die avond zijn er indrukken achtergebleven in mijn hart, die me geholpen te ontdekken dat God van me hield en dat Hij plannen mij had. Die avond realiseerde ik me, dat ik me geen enkele situatie kon indenken waarop Christus niet bij me was geweest (alhoewel er vele tijden waren dat ik niet bij Hem was). Het was ook tijdens die nacht, dat Jezus Christus (door John), een teken van liefde in mijn hart plaatste. Eén die ik nooit zal vergeten. "Alles wat ik weet, is dat een teken van liefde, voorgoed alles verandert wat ik weet."

Toen we die avond afscheid namen van John, hebben Tom en ik nooit meer gepraat over wat we daar gezien hadden of over hoe we ons voelden. De rest van de nacht ruimden we sneeuw. (We hadden elk zo'n \$120 ... wat veel geld was in 1958). Ik besepte het niet echt, maar die avond was het begin van een leven dat gevormd zou worden door Zijn liefde.

Meer dan 40 jaar droeg ik John's foto's, en één vraag, in mijn hart. In november 1999, een nieuw teken van liefde, werd ik door Iwona Drozdek vergezeld op een reis door Polen, zij gidste me ook door Auschwitz. De vraag die ik in mijn hart droeg, "Waar was God toen dit alles plaatsvond?"

Welnu, die vraag werd die dag beantwoord. Hij was daar en deed zoals Hij beloofd had. Hij bracht geborgenheid aan hen die van Hem hielden. Toen ik terug buitenkwam, uit een van de vreselijkste kampen, was ik vervuld met een gevoel van vrede, omdat Zijn aanwezigheid daar nog steeds voelbaar is.

John is nu dood. Ik heb geprobeerd om dit verhaal op te sturen naar zijn vrouw, maar om de een of andere reden, wou ze haar adres niet geven toen Vera ernaar vroeg. Dhr. Isserman, mijn leraar van de 5de en 6de graad, en John waren de eerste mensen, buiten mijn familie, die om me gaven, en me wilden helpen om al het goede dat God me gegeven had, ten volle te benutten. In het begin waren ze vreemden, die het risico namen om zomaar iemand te helpen, die hen onmogelijk zou kunnen bedanken of hen iets in de plaats zou kunnen geven. Noah, ik ben dhr. Isserman gaan bezoeken en heb hem bedankt. Ik zal ook hem en mevr. Cline een kopie van dit verhaal sturen. Zodra zij weten dat hun zorgzaamheid een verschil heeft gemaakt, en dat het werd doorgegeven, bid ik dat zij ooit de dank zullen ontvangen die ze nooit verwachtte.

HOOFDSTUK 2: Lala.

I Korintiërs 1:4 “Steeds weer zeg ik God dank voor zijn genade, die u in Christus Jezus is gegeven.”

Ik heb je reeds verteld dat ik me niet kan inbeelden wanneer Christus nooit bij me is geweest, en ik herinner met net waarom LALA, mijn grootmoeder (de moeder van mijn papa), de eer moet krijgen voor het introduceren van Jezus in mijn leven toen ik nog heel jong was en voor Zijn eeuwige vastzetting in mijn hart. Ik zou je graag wat over haar vertellen.

Lyle Wells was jouw over-over-grootmoeder, en dit zijn niet eens genoeg “groots” om te beschrijven hoe groots ze eigenlijk was. Zij en mijn grootvader scheiden van elkaar na drie kinderen te hebben gehad. Hij erfde 1/8 van het Wells’ bedrijf en moest gedacht hebben dat het tijd was om te fuiven. Lala, zij stond erop dat we haar zo noemden, bracht 2 jongens en 1 meisje groot, en dit met weinig hulp van mijn grootvader, die, eigenlijk niet zo groot bleek te zijn. Mijn vader had niet veel affectie met hem, als ik me goed herinner, waarschijnlijk kwam dat door de manier waarop hij zijn moeder behandelde.

Lala’s oudste zoon, Fritz, leed aan een ziekte ostomolites genaamd, een ziekte die in die tijd nog ongeneesbaar was. Lala moest Fritz ten graven dragen toen hij 19 jaar oud was. In de volgende jaren, zou ik er zijn om haar haar dochter, Hope, te zien begraven en mijn vader. Ondanks wat een moeilijk en, vaak, eenzaam leven had moeten zijn, was Lala altijd daar met haar eigen speciale versie van een gevoel van liefde. Als ik kijk hoe jouw grootmoeder (dat zou eigenlijk een hoofdletter “g” moeten zijn in Nana’s groot) voor je zorgt, wordt ik met vreugde herinnerd aan Lala en haar onzelfzuchtige liefde en het delen met haar kleinkinderen. Al zou Lala’s, net zoals Nana’s, wereld om haar heen instorten, het zou haar niets doen; ze zou gefocussed blijven op een van haar kleinkinderen en dat kind zou alles voor haar betekenen.

Lala was grootgebracht in een erg streng doch toegewijd Methodist huis in Memphis en deed haar best deze leerwijzen en praktijken over te brengen op haar kinderen en kleinkinderen. Het zal wel heel moeilijk voor haar geweest zijn om te verzekeren dat haar kinderen naar de kerk gingen. De Wells’ clan was katholiek, en zij was een alleenstaande ouder die nooit geleerd heeft een wagen te besturen.

Lala kon de eenvoudigste dingen speciaal doen lijken voor haar kleinkinderen (tenminste voor mij). Een ritje op het uiteinde van haar voet of een busritje met haar naar de stad op een zaterdagmorgen was altijd speciaal, door haar en haar vorm van gevoelens van liefde. Heel af en toe, gingen we met de taxi, en Lala deed je denken dat je in een limousine met chauffeur zat. Het was na mijn vaders’ dood dat ik erachter kwam waarom ze niet reed, ze kon zich geen wagen veroorloven, alhoewel ze altijd genereus gegeven heeft. Alles wat ze haar vier kleinkinderen gaf, moet ze zichzelf tekort hebben gedaan. Ik was erg verdrietig toen ik me realiseerde hoe weinig ze had om van te leven.

Vandaag drink ik thee, en, telkens als ik dat doe, moet ik aan Lala’s bezoeken toen ik nog een klein kind was en ziek. Zodra ze te weten kwam dat één van haar kleinkinderen ziek was, wandelde ze (maakte niet uit wat voor weer het was) de twee blokken om van haar één-kamer flat naar ons huis. Ze bereidde thee met kaneel toast, verwijderde de korst en sneed het in repen, dan zette ze zich op ons bed, soms wel voor uren, totdat we in slaap vielen. Heel vaak, als ik aan het eten was, gaf ze mij een speciaal klein geschenkje, zoals het nieuwe Timex pocket horloge of een flashlicht zodat ik me beter zou voelen, en het werkte altijd.

Het leek mij nooit te schelen dat ik mijn ouders zou ontgoochelen; hun slagen deden enkel fysiek pijn, maar ik haatte het om Lala te ontgoochelen. Wanneer zij ons strafte, gebruikte ze een droge

wasdoek, zodat het geen pijn zou doen ... maar, dat deed het toch (alleen niet fysiek). Wetende dat ik iets verkeerd had gedaan wat haar dwong mij te straffen, deed pijn en ik haatte het gewoon haar teleur te stellen. Alhoewel ze het nooit gezegd heeft, moet ze wel ontgoocheld geweest zijn toen mijn vader me, op een zondagmorgen, in de tabakswinkel vond, alhoewel ik in de kerk hoorde te zijn. Lala gaf me 50 cent om in het offerblok te steken. Ik zou dan naar de kerk wandelen, binnengaan en een misboekje als bewijs meebrengen, en dan via een andere deur verdwijnen en met het offergeld naar Beckers tabakswinkel gaan om er op de flipperkast te gaan spelen. Ieder spel kostte vijf cent. Toen mijn vader binnenkwam had ik nog 45 cent en ongeveer 35 extra games verzameld. Hij zei "stap in de wagen" en zonder nadenken zei ik totaal het verkeerde. Ik stond in de hoek van de winkel, met de poten van de flipperkasten op mijn tenen, zodat de bal niet zo snel terug zou rollen, en antwoordde "wacht even, ik heb 35 gratis games verzameld". De rest van de dag had ik spijt over mijn antwoord.

Lala had er ook een handje van weg om je verjaardag speciaal te maken. Zij gaf elk kleinkind een dollar voor elk jaar dat we waren, totdat je tien jaar werd, maar dat is niet wat het speciaal maakte. Ze ging nooit naar paardenrennen of gokken, toch gaf ze ons verjaardagsgeld met evenveel tweedollar tickets (het keuzeticket bij een race) als onze leeftijd. Bijvoorbeeld, als we zeven waren, kregen we drie van die biljetten en één één-dollar ticket. Ze vertelde ons dat deze geluk brachten omdat mensen deze gebruikten om er geld mee te winnen bij de paardenrennen. Ik hoop dat ik genoeg tijd zal hebben in jouw leven, om dezelfde positieve invloed op jouw te kunnen uitoefenen, als Lala had op mij.

Als herinnering aan Lala en haar gevoelens van liefde, draag ik altijd een tweedollar ticket. Iedere keer als ik geld uit mijn portefeuille neem, word ik eraan herinnerd hoe speciaal ik ben voor God, gedeeltelijk dankzij de herinneringen aan hoe speciaal Lala me kon doen voelen met haar onvoorwaardelijke liefde. Ik zal nooit instaat zijn om haar extra speciale gevoelens volledig te beschrijven, soms omschreven als onvoorwaardelijke liefde. Een voorbeeld voor jou om het te begrijpen, is om het te vergelijken met de liefde die Nana voor jou heeft. Ik bid dat, niet zoals je vaders' grootmoeders, Nana er zal zijn om jou, voor de ogen van God, in echt verbonden te zien worden met degene die Hij voor je uitkiest. Noah, ik wil je niet de indruk geven dat Nana's liefde voor jou het enige voorbeeld is van onvoorwaardelijke liefde die je zal zien. De liefde die God heeft voor ons is onvoorwaardelijk en het beste voorbeeld hiervan is Zijn gift in de persoon van Jezus. Een ander voorbeeld is dat Christus bereid was te sterven aan het kruis voor jou, mij, voor iedereen ... onvoorwaardelijk.

Als je onze home-videos van je vaders' verjaardag bekijkt, dan zal je Lala zien. Beter nog, ik heb mijn vaders home-videos op videocassette laten zetten, en misschien kunnen jij en ik ze op een avond samen bekijken. Ik zal je dan voorstellen aan Lala. Misschien zien we zelfs je vader een ritje rijden op haar voet, iets wat hem speciaal deed lijken, net zoals het bij mij deed 20 jaar eerder. Lala toonde me op haar manier onvoorwaardelijk lief te hebben, maar ik geloof dat Nana leerde om nog beter lief te hebben dan Lala deed. Als ik haar met jou zie, zwelt mijn hart va vreugde en liefde, en word ik herinnerd aan Lala's onvoorwaardelijke liefde voor mij. Ik weet dat het was als Genade voor mij, net zoals Nana Genade is voor jou. Jij en ik zijn twee gelukkige kerels om gezegend te zijn met zulke grootmoeders.

HOOFDSTUK 3: De Heilige Geest.

I Korintiërs 15:10 “Maar door genade van God ben ik wat ik ben, en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest.”

Het grootste geschenk dat we van God hebben gekregen is Hijzelf in de gedaante van Jezus Christus. Jezus hield zoveel van ons dat Hij onze zonden met Hem meenam op het kruis, ons vergiffenis schenkend en onze redding verdienend. Welnu, dat is een “Tekenen van liefde”! Voordat Hij terugkeerde naar de hemel, gaf Hij ons een vriend, een raadgever, een gids, en een voortdurende herinnering aan zijn Liefde. Dit laatste geschenk is bekend onder vele namen, ik ken Hem als De Heilige Geest. Ik weet dat nu, maar niet toen De Heilige Geest de eerste keer binnendrong in mijn leven. Toen ik de eerste keer een aanwezigheid voelde in mijn leven, dacht ik dat het God was. Ik denk dat in werkelijkheid ... de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest waren. Ja, drie in één, maar elk ieder van hen speelt een andere rol in ons leven.

Voordat ik 21 jaar was, had ik 4 ongelukken gehad, en ik kon in elk van die gestorven zijn. Ik zal je later vertellen over het eerste ongeluk (de dag dat ik mijn rijbewijs haalde en da auto in vernieling reed). Het tweede ongeluk gebeurde toen ik ging zeilen met mijn vriendin, haar vader, en nog een andere jongen. Haar ouders moesten nooit echt veel van me hebben (met goede redenen), omwille van de manier waarop ik Jenny behandelde. (Jenny, het spijt me diep van de manier waarop ik je behandelt heb; het is één van de weinige zaken in mijn leven die ik ongedaan zou willen maken.) Ik denk dat ze liever hadden dat ze meet een andere jongen zou uitgaan. Als ik één van haar ouders zou geweest zijn, zou ik dat ook gewild hebben. Gedurende de drie jaar dat we, aan en af, verkeerden, bood ik altijd aan haar vader te helpen met de boot die hij aan het bouwen was (herinner je het mouwvegen). Als ik me goed herinner, was de boot ongeveer 30 feet lang. Hij bouwde de boot in de kelder, totdat de boot zo groot was dat er een groot gat in de kelder muur nodig was om de boot buiten te krijgen, in de garage, waar de boot afgewerkt zou worden. Hoe zeer ik hem ook hielp, hij moest niet meer van me hebben, en ik had geen zin om te koken of te poetsen om haar moeder te bevallen.

We gingen niet om met elkaar toen haar vader de boot uiteindelijk te water liet. Later die zomer, zijn we weer een relatie met elkaar begonnen. Jenny's vader vroeg me om met hen mee te gaan. (Misschien was hij wel van plan om me overboord te gooien als we ver van de kustlijn waren.) Ik was nog nooit op een zielboot geweest, maar ik voelde me erg goed op mijn gemak in of op het water, en misschien had me wel graag gemogen als ik een goed zeiler was geweest. Toen we in de haven aankwamen, waren we de enigen daar. Dat had een teken moeten zijn, maar blauwe lucht en een sterke wind, was het enige wat we wilden. We gingen allen aan boorde en duwden ons van de kant af, zonder onze reddingsvesten aan (fout nummer twee).

De haven in Kenosha was gebouwd tijdens de depressie met twee waterbekkens, van ongeveer 100 yards, die oostelijk gingen, uitkomen in het meer. Er was een 30-40 mijl/uur westenwind, en we waren allen onervaren zeilers. We waren zo slecht, dat we de centerboard pas lieten zakken, nadat we het zeil hezen (fout nummer drie). Als je ooit iets van zeilen zult afweten, dan weet je dat we gewoon op een ongeluk zaten te wachten .. en het gebeurde. De boot schoot tussen de twee waterbekkens, recht het water van Lake Michigan in, alsof we recht uit een kanon geschoten werden. Ik dacht eerst dat het leuk zou worden, maar toen we langs de kustwacht toren door voeren, aan het eind van de waterbekkens, zag Jenny's vader de waarschuwingsvlaggen wapperen, en realiseerde hij zich dat we terug moesten gaan. Op dat zelfde moment konden we golven zien van ongeveer 10-15 foot groot in het open water.

Het water was zo wild, dat de kustwacht wist dat niemand zou uitvaren met zo'n sterke wind en wild water. Dat was ook de reden waarom de toren niet bemand was. Voor dat we het goed en wel beseften, waren we al zo'n ½ mijl op Lake Michigan. Toen we begonnen te draaien, met het zeil

90° in de wind en de center board nog altijd gehees. Op de terugweg, sloeg de mast tegen Jenny's vader zijn hoofd, en toen hij in het water viel, greep ik hem vast. Tegen de tijd dat we beseften wat er gebeurd was, wees de mast recht naar beneden en dobberden we rond als kleine kurken. Niemand had een reddingsvest aan; die lagen nog steeds in de hut, die nu onder water stond, en ik was de enige die kon zwemmen. Ik trok iedereen op romp van de boot en Jenny hield haar vader vast toen ik in het water dook naar de hut en vond er 3 van de 4 reddingsvesten die er zouden moeten zijn. De hele tijd deed de wind ons verder van de kust afvaren. Na ongeveer 20 minuten aan de boot te hebben gehangen, besloot ik om naar de kant te zwemmen om hulp te gaan halen. (Dit zou de grootste en laatste fout van mijn leven geweest kunnen zijn.) Net toen ik mijn shirt en schoenen uitdeed en klaar was om de boot te verlaten, kwamen we terecht op de top van een golf. Ik werd van de boot geduwd, en op datzelfde ogenblik zag ik de Kustwacht op ons afkomen. In enkele seconden, was de omgekeerde boot zo ver van me weg, dat het me veel energie kostte, om er zo snel mogelijk naar terug te zwemmen. Toen dat gelukt was, pakte ik mijn shirt af van Jenny, klom op de romp, en begon te zwaaien en te roepen.

Er was veel gebeurd die dag, tussen het moment dat we die boot zagen en de tijd dat we terug aan wal kwamen. Genade en een teken van liefde hadden ons die dag gered. Een dronken, onbekwame, misschien zelfs thuisloze man, bevond zich op het einde van een van de spaarbekken en zag ons ten onder gaan. Hij werd meteen nuchter en rende naar het hoofdkwartier van de Kustwacht. Het duurde enkele minuten voordat hij de mensen had kunnen overtuigen dat hij een boot had zien kapseizen. Omdat hij bleef aandringen, gingen ze uiteindelijk naar buiten en zagen de lege plaats waar onze boot zich bevonden had. Zij lieten hun boot te water en begonnen aan de zoektocht. Nadat de Kustwacht uitgerukt was, verdween de man, zonder ooit nog gezien te worden. Als je ooit eens bij ons thuis bent, vraag dan maar aan Nana om de krantenknipsels eens te zien (ik denk dat ze die nog steeds heeft) en dan zie je mijn foto op de voorpagina. Ze zeiden dat ik een held was ... dat ik levens redde, maar dat was niet zo.

Het teken van Liefde, dat door die vreemdeling werkte, dat was de echte held van die dag. A propos, na die dag, werd ik altijd met open armen ontvangen bij Jenny's thuis.

Geloof het of niet, maar twee of drie van mijn ongelukken gebeurde op dezelfde dag in Augustus voor de eerste twee of drie opeenvolgende jaren ... ik denk dat het de eerste drie waren.

In augustus 1962, ik was de assistent golf pro aan de Nippersink Country Club. Ik had net mijn levensomstandigheden verbeterd, door van de werknemers slaapzaal naar de achterkamer van de pro-shop te verhuizen. Na een kamer te hebben gedeeld met zeven andere jongens, wist ik niet hoe geweldig het wel was om een eigen kamer te hebben. Het feit dat ik via de pro-shop en onder in de kelder moest gaan om te douchen, stoorde me helemaal niet.

Op een nacht, om drie uur in de morgen, toen ik aan het slapen was, hoorde ik een stem die zei "sta op en eet iets". Ik voelde ook een hand die me schudde. Zonder te aarzelen stond ik op, en zonder me aan te kleden, liep naar de snackbar. Net toen ik mijn kamer verliet, viel er een boomtak door het zes voet grote venster dat zich juist boven mijn bed bevond. De vensterbank bevond zich op dezelfde hoogte als mijn bed. De krachtige wind blies de deur achter mij dicht, net toen ik erdoor was. Door de kracht van de wind, kreeg ik de deur nauwelijks open om te zien wat er gebeurd was. Toen ik uiteindelijk terug in mijn kamer kwam en het licht aanstak, zag ik dat het kussen verscheurd was en er verschillende grote stukken glas rechttop in de matras, door de lakens en deken van mijn bed, staken. Dit was de eerste keer dat ik echt besepte dat de Heilige Geest aanwezig was in mijn leven. Het Teken van Liefde raakte me ... en het raakte me.

In 1964, kocht ik een Chevy Impala van 1962 van mijn ouders, net nadat zij eigenaars waren geworden van de Nippersink (de club waar ik werkte). Ik promoveerde weer, en verhuisde terug naar hun huis. Ik had mijn eigen ingang en kwam en ging naar eigen believen. De meeste nachten bleef ik lang weg. Ik kan me nog goed de nacht herinneren toen mijn vader tegen me zei "Als ik nog één keer naar mijn werk vertrek voordat jij terug bent, kan je ergens ader gaan wonen." Je moet geen Einstein zijn om deze vraag het antwoord te weten. Het enige wat ik moest doen was voor 5 AM thuis zijn, omdat mijn vader altijd om 5:30 vertrok naar zijn werk. Op een nacht, (eigenlijk, iedere morgen) deed ik iets heel dom en verkeerd, ik reed met mijn wagen alhoewel ik veel te veel gedronken had. Van al de dingen die ik verkeerd heb gedaan, was dit wel het domste, omdat mijn eigenwijze, onbezonnen en idiote daad anderen in gevaar had kunnen brengen. Het is een ding om jezelf iets aan te doen, maar als er onschuldige slachtoffers vallen, is dat een criminele daad. Ondanks dat ik iets verkeerd aan het doen was, misschien wel dodelijk verkeerd, was de Heilige Geest aanwezig toen ik in de auto stapte en me zei m'n veiligheidsgordel om te doen. Dat was iets wat ik voorheen nooit deed, maar deze keer deed ik het zonder nadenken of aarzelen. Toen ik over de Fox River brug op Highway 50 reed, viel ik in slaap. Mijn auto reed van de weg, op de kruising aan het einde van de westzijde van de brug. Ik werd wakker toen de auto langs de wal naar beneden gleed. De wal was zo steil, dat ik naar de passagierszetel, weg van het stuur, geworpen zou worden als ik geen veiligheidsgordel omhad. Doordat de veiligheidsgordel me op m'n plaats hield, kon ik het stuur vasthouden, en de auto naar de bodem van de wal rijden en dan langs de wal totdat ik weer langzaam genoeg ging om weer op de highway te geraken.

Noah, begrijp akstublieft dat ik je deze verhalen niet vertel omdat ik er trots op ben of omdat ik wil dat je denkt dat Genade je redt van je eigen stommiteiten, egoïsme en arrogantie. Ik wil gewoon met jou de kracht van de Genade delen, zelfs al is het zo goed vermomd en was ik het niet waard. Ik bid ook, dat als jij over mijn ervaringen leest, het voor jou gemakkelijker zal zijn om de gift van de heilige Geest herkennen als Hij in jouw leven komt. (Ik hoop hetzelfde voor iedereen die dit boek leest.) Noah, als je je Pops één plezier wilt doen, doe dan het volgende: "Daag de Heer Uwe God niet uit" en doe dingen, die Zijn Hulp nodig hebben alleen om je te beschermen tegen jezelf, zoals ik.

HOOFDSTUK 4: Nana.

II Tessalonicenzen 2:16 "God ... die ons zijn liefde heeft betoond ... in zijn genade eeuwige troost ... en blijde hoop heeft geschonken."

Ik was pas 15 toen ik Nana voor het eerst ontmoette. We waren beiden op een dansfeestje dat iedere vrijdagavond gehouden werd op de Y.M.C.A. Ik zag haar aan de overkant van een drukbevolkte dansvloer staan. Mijn beste vriend Tom, die bij me was, zag haar op hetzelfde moment als mij. Op het moment dat ik haar zag, wist ik dat er iets speciaals was met haar, en mijn gevoelens voor haar zijn nog even sterk als veertig jaar geleden. Noch mijn vriend, noch ikzelf hadden het lef haar te vragen om te dansen, laat staan haar mee uit te vragen, dus ging ik naar haar toe en zei dat mijn vriend graag een keertje met haar uit zou gaan. Op een of ander manier, na die stomme start, begonnen zij en Tom met elkaar om te gaan, terwijl ik met Nana's beste vriendin omging, zodat we met koppels konden uitgaan en ik dicht bij haar kon zijn. Wel, tijdens dit proces, behandelde ik haar vriendin niet echt netjes, en dat leverde me allesbehalve goede punten op bij Nana.

Na ongeveer een jaar, en zeker een hele tijd nadat Nana en Tom gebroken hadden met elkaar, spaarde ik mijn moed bijeen om haar te vragen met mijn uit te gaan. Ik kon het nauwelijks geloven toen ze ja zei. Onze eerste afspraak was naar een namiddag worstel wedstrijd in de middelbare school. (Nana beschrijft dit als een veilige date.) Dit was de eerste en enigste worstel wedstrijd waar ik ooit naar toe ben geweest. Ik kon niet zo slim zijn geweest te ontdekken dat Nana zich daar niet bedreigd zou voelen. Om welke reden dan ook (misschien deed "ik" het niet), koos ik dat tijdstip en die plaats voor onze eerste afspraak. Toen we daar enige tijd waren, zei ik tegen Nana, "ik zou willen dat je de moeder wordt van mijn kinderen". Ik herinner me haar reactie of antwoord niet meer. Toen ik dat verhaal enkele jaren geleden vertelde, zei ze dat haar gedachten "droom lekker verder jongen!" Ik was verliefd ... een speciale vorm van liefde die slechts enkelen overvalt en dan maar één keer in je leven voorkomt. Ik wist dat zij de liefde van mijn leven was, en dit voor de rest van mijn leven. "Zij moest er alleen iets langer overdoen om hetzelfde te voelen voor mij." Ik werd diep geraakt door de liefde, en ik in wist dat de Heer alles in zijn Handen had die dag.

Gedurende 3 of 4 maanden gingen we iedere avond samen uit, we sloegen geen enkele avond over om samen iets te doen. Zij hield van dansen. Ik had geen ritme en haatte het om te dansen. Aldus, dropte ik Nana 's avonds op dansfeestjes en ging ikzelf biljarten tot het dansen gedaan was. Ik ging dan terug en wachtte haar op; daarna gingen we samen iets eten vooraleer ik haar terug naar huis bracht.

Het klinkt niet erg romantisch, maar door dat gevoel van gescheiden zijn, kregen we vertrouwen in en respect voor elkaar en voor elkanders individuele keuzes. Het hielp ons ook om elkaar ruimte te geven terwijl je van elkaar houdt. Het oude gezegde dat je niks hebt totdat je kunt loslaten, is waar.

We gingen met elkaar om tijdens de hele middelbare school. Niemand begreep waarom ze met mij uit wou gaan. De Tom die zij kenden was niet goed genoeg voor haar; zij kenden de Tom niet die ik alleen met Nana deelde. Het gevoel van Nana's liefde veranderde voorgoed was ik wist en wat ik geworden zou zijn.

Nadat ik de middelbare school had afgemaakt, wou ik niet naar de universiteit gaan, zeer tegen de zin van mijn ouders (hoe of waarom zij het met mij uithielden, zal ik nooit weten). Ik aanvaardde de job van assistent golf professional bij Nippersink Country Club, ongeveer 30 mijl van mij thuis. Nana en ik reddden het die zomer. Net zoals de dans en biljart afspraken, waren we gescheiden, maar toch samen. Noch Nana, noch ikzelf hadden een auto, maar het lukte ons wel, elkaar 2 à 3 keer per week te zien, als ik een auto kon lenen. Toen dat jaar het golf seizoen was afgelopen, ging ik bij Frank L. Wells Company werken, om genoeg geld te verdienen om die auto te kunnen kopen

en om wat extra geld te hebben om mezelf het volgende golfseizoen te kunnen onderhouden. Tijdens de eerste zomer verdiende ik 80 dollar, plus fooien en rijlessen. I vertelde je dat Nana veranderde wat ik zou geworden zijn. Als ik Nana niet iedere avond wou zien, had ik nooit zo erg naar een auto verlangd. Ik zou niet als een bezetene gewerkt hebben om er een te kunnen kopen. Ik zou ook nooit het leven met Nana gekend hebben dat we nu samen beleven. En, ik zou jou nooit gekend hebben!

Ik weet niet meer exact wanneer ik de verlovingsring gekocht heb, om officieel te maken wat ik al tijdens de eerste avond in de "Y" wist, maar ik weet wel dat ik zo bang was dat ze nee zou zeggen als ik hem aanbood. Net zoals toen ik haar meevroeg naar die worstelwedstrijd, zei ze "Ja". Vanaf dat ogenblik tot 9 oktober 1965, hadden we ons deel van twisten en afgebroken relaties. Bijna altijd kwam dit door mijn schuld ... echt waar! Wij verbraken onze verloving drie keer. Telkens kwam dat doordat ik iets verkeerd had gedaan. De laatste keer toen ik de ring terug had, bracht ik het naar een pandjeshuis en ruilde hem in voor een horloge. Ik dank God dat Hij zoveel van mij houdt dat Hij ervoor zorgde dat Nana, tijdens die juli nacht, ja zei toen ik haar weer eens vroeg met me te trouwen. Nana was slim, die avond zei ze niet ja. Ze zei dat ze erover zou nadenken, de volgende avond zouden we samen gaan eten en dan zou ik het op de juiste manier vragen. Ik denk dat ze in haar hart reeds ja had gezegd, maar dat liet ze mij niet weten. Tijdens het etentje zei ze weer ja, maar deze keer was het anders. We stelden meteen een datum vast. Tot op nu, heeft Nana nog altijd geen verlovingsring, maar ik ben van plan haar er een te kopen voor onze vijftigste huwelijksverjaardag.

Ik zal de eerste dag van ons huwelijk nooit vergeten. Wij konden ons geen huwelijksreis veroorloven. Ik moest 's maandags weer aan het werk. Nana had maandag een dag vrijaf genomen. Die zondag gingen we naar de winkel en kochten 5 karren vol met spullen die we nodig hadden voor ons appartement. Toen we in de winkel waren, werd onze auto gestolen, maar dat is niet de reden waarom ik die dag nooit zal vergeten. (Nana denkt dat ik mij deze zaken niet meer herinner, maar ik kan je nog vertellen wat Nana aanhad de eerste keer dat ik haar zag.) Het belangrijkste van die dag was dat we samen luidop droomden, over onze levensverwachtingen en plannen. Ik zou hard werken en alles doen om ervoor te zorgen dat Nana kon thuis blijven met de zes kinderen die we besloten hadden te hebben (alsof het aan ons was om dit te beslissen). We geloofden dat het ons zou lukken, als ik 9 000 dollar per jaar kon verdienen. Ondanks het feit dat we met drie kinderen gezegend werden in plaats van zes, zijn we niet van ons plan afgeweken. Ik heb geprobeerd hard te werken en Nana werd de beste moeder die een kind zich maar kan voorstellen en voor mij meer echtgenote en vriend dan ik me had durven voorstellen.

Op dit moment in het verhaal, wou ik dat ik je kon vertellen dat we die dag alles overlieten aan God en Hem ons plan voor de rest van ons leven toevertrouwden, maar dat betekent dat ik tegen je zou moeten liegen. En dat is iets wat ik nooit of te nimmer zal doen! Wij zijn getrouwd bij Nana's priester, dezelfde man die haar gedoopt en gevormd heeft. Spijtig genoeg kende hij mijn ook. Ik ben met zijn dochter uitgeweest en was niet echt vriendelijk tegen haar geweest. Ik zal nooit weten of hij iemand beter wenste voor Nana, aangezien hij de man was die ons huwde. Ik denk dat hij dat deed. Na ons huwelijk gingen we naar zijn kerk, maar hij ging kort daarna met pensioen, en de lutheraanse kerk was niet meer dezelfde voor Nana. We probeerden de methodistische kerk waar ik gevormd was, maar op zondag uitslapen tot 's middags leek ons een beter idee. Dus, stopten we met naar de kerk te gaan, en ik plaatste God en Christus op het schap, zoals een snuisterij; om daar te zijn, maar zonder doel. Maar, anders dan onze andere snuisterijen, werden God en Jezus bovenaan het schap gezet, helemaal naar achteren, uit het zicht, uit onze geest en, spijtig genoeg, ook uit mijn hart.

Nana heeft 2 jaar gewerkt. We spaarden elke cent die ze verdiende en leefden van mijn inkomen. Na 11 maanden, kochten we ons eerste huis ... iedere 900 vierkante meter. Een jaar later besloten

we om ons gezinnetje te stichten. Een jaar later werd jouw papa geboren. Ik werkte 68 uur per week in de Wells Company, om een knecht machinist te worden, wat nog steeds mijn enigste formele graad is. Ik slaagde erin om een Klasse A golf professional te worden, maar ik betaalde de 200 dollar voor het certificaat niet. Ik besloot dat ik lid van een golfclub wou worden, niet een werknemer, juist voordat we trouwden. Je Nana moet gek geweest zijn, een man te trouwen die niet alleen zijn werk opgaf, maar ook zijn carrière! Op een of ander manier leek zij altijd te weten dat we wel terecht zouden komen; zij was vervuld met vertrouwen en liefde.

Ik hoop dat jij al maar de helft van de vreugde in het leven van je papa en mama hebt gebracht, als je papa deed in de eerste twee jaren ons leven. Tijdens die tijd, ik had toen mijn tweede rugoperatie (hernia) en Nana had een miskraam gehad, die haar meer deed dan mij. Ik betreur het niet dat ik toen meer begaan was met en meer sympathie had voor haar gevoelens en verlangens. Ik ging verder alsof er niets gebeurd was, en kort daarna was Nana in verwachting van Kristine. Toen zij geboren was, hilde ik opnieuw van geluk. Breng de volgende vier maar! Het maakte niet uit of het jongens of meisjes waren, nu hadden we van elk één.

Wordt vervolgd...

HOOFDSTUK 5: Mama & papa.

II Korintiërs 4:15 "En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem die ter wille van hen is gestorven en verzezen."

Wat voor een geduld en liefde moeten zij gehad hebben! Ik hou van jullie mama en papa.

Vaker wel dan niet, was het moeilijk om trots om me te zijn of om van me te houden, maar mama en papa hebben me nooit dat gevoel gegeven. Ik ben altijd al groot geweest en tot mijn 14 ook nog eens te mager. Toen ik zes of zeven was, moest ik een lap dragen over het rechterglas van mijn lelijke bril; die lap was bedoeld om het probleem van mijn lui oog te verhelpen. Wat een zicht! (Als je eens goed wilt lachen, kijk dan maar eens naar die foto in de familie album.)

Min vader was een gereedschap en ijzer maker. Het was een eerbaar beroep, maar het leverde niet genoeg op om investeringen te doen of aan sparen te beginnen. Zijn vader en zijn vaders familie hadden geld, maar hij wilde daar niks van hebben. Blijkbaar waren zijn ouders gescheiden en de manier waarop zijn vader en familie zijn moeder toen behandelden, dreef hen uiteen. Ik ben hier niet echt zeker van, omdat mijn moeder, vader en Lala hier nooit over praten. In 1950 of 1951, besloot papa om naar Californië te verhuizen om er zijn eigen gereedschaps- en ijzerwinkel te openen. Hij geloofde dat Californië hem groeikansen zou bieden, maar zijn werkgever, Mr Lumberg, overtuigde hem ervan om voor de Wells Company te komen werken. Papa's familie was de producent van draadwerkende machines, het was opgericht door zijn grootvader.

Hij werkte daar tot zijn pensioen in 1972, op een leeftijd van 55 jaar. Hij begon zijn zicht te verliezen toen hij 48 was, en had reeds een verlies van 90% tegen de tijd dat hij met pensioen ging. Ik heb hem nooit horen klagen over zijn gezichtsprobleem of, over niks eigenlijk. Ik weet ook niet of hij wel genoeg zicht had om te zien hoe mooi zijn kleinkinderen eigenlijk wel waren. Ik weet wel zeker dat hij dat niet kon tijdens de twee laatste jaren van zijn leven.

Iets minder dan twee jaar voor zijn dood, zijn we voor het laatst samen op herten gaan jagen. Aanvankelijk ging ik op fazantenjacht met hem toen ik negen was, het jaar daarop gingen we op hertenjacht. Ik doodde mijn eerste hert toen ik 11 was, en papa had het laten opzetten voor mij. Het is die wat nu in de shop hangt. Wij gingen ieder jaar op hertenjacht, maar telkens maar één. Wij hadden altijd een gezellige tijd samen, ik vond dat mijn vader me als een gelijke behandelde als we uit jagen waren.

Ik zal nooit vergeten hoe we de avond samen doorbrachten in een jachthut, en hem zag dansen rond de stoofpot met Tom Fox (de maan waarna ik genoemd ben). Ik moest hard lachen toen ze beiden door de rotte vloer zakten. Wat een nacht.

Dat was onze laatste hertenjacht samen. Op de openingsdag, vertrokken we twee uur eerder dan normaal. Donkere wolken maakten de nacht bijna pikzwart. Papa ging me ongeveer 2 mijl voor; van de weg naar zijn favoriete heuvel. Ik verplaatste me ongeveer een mijl van hem. Ik stond altijd op dezelfde plaats voor een lange tijd en ging dan wat rondwandelen. Hij bleef altijd op zijn heuvel. In 35 jaar tijd, had hij al 30 herten gedood vanop die heuvel ... je kan het hem niet kwalijk nemen dat hij niet wou verplaatsen.

Jachttijd was om ongeveer 6:00 AM en om ongeveer 9:00 AM begon het te sneeuwen. Het begon hard te waaien en de temperatuur zakte. Tegen 10:00, kon ik nog nauwelijks iets zien, dus begaf ik me naar papa's heuvel. Ik kwam daar aan om omstreeks 10:30 en, toen ik in de buurt van zo'n 10 yards van mijn vader kwam, kon ik hem zien staan met zijn hand op de loop van zijn favoriete geweer, de kolf van het geweer was half verborgen in de sneeuw. (Ik weet zeker dat het op zijn voet

rustte.) De hand die het geweer vasthield was bedekt met ongeveer 6 inches sneeuw. Papa zag of hoorde me niet aankomen, maar dat wist ik niet. Toen ik nog maar enkele meters van hem vandaan was, zei ik "Laten we gaan, ik zie niks meer en heb het koud". Ik heb altijd geweten dat papa bijna roerloos kon blijven staan op die heuvel, dus de sneeuw op zijn hand verbaasde me dan ook niet. Wat ik toen ontdekte, brak mijn hart, en ik voelde me nog dichter bij mijn vader dan dat ik ooit geweest was. ik nam zijn geweer en droeg het voor hem. Toen ik het ging ontladen, vooraleer de auto te starten, ontdekte ik dat het geweer niet geladen was. Die dag had hij het niet geladen, omdat hij niet goed genoeg kon zien op wat hij zou schieten. Hij was bang dat hij me zou verwarren met een hert. Hij had daar uren gestaan met een ongeladen geweer in zijn handen, wetende dat hij niks zou schieten. Ik heb altijd geweten dat jagen belangrijk was voor hem. Deze keer denk ik dat het voor hem belangrijker was om samen met mij te zijn. Voor het eerst in al die jaren, leidde ik hem van die Berg aan Coffee Lake naar de auto en reed terug naar de hut. We hebben nooit over die morgen gesproken ... soms heb ik daar spijt over. Ik wou dat ik die dag opnieuw kon beleven. De volgende dag had ik mijn hert. Papa ging niet mee, hij zei dat hij zich niet goed voelde.

Terwijl ik dit schrijf, vraag ik me af wat er zich afspeelde in zijn hoofd, toen hij daar 4 1/2 uur met een ongeladen geweer stond. Was hij aan het bidden of sprak hij enkel tot God? Het is eigenlijk hetzelfde weet je. Mijn vader was een echte man. Spijtig genoeg realiseerde ik me dat niet of gaf ik hem geen krediet tot lang na zijn dood.

Toen ik ongeveer negen jaar oud was, verhuisden wij naar 100 jaar oud huis in de straat. De volgende 10 jaar hielp ik hem met het renoveren van het merendeel van het huis. In feite is dat (naast jagen), de enige tijd dat we goed met elkaar konden opschieten. Ik leerde veel van hem ... in feite, meer dan van eender welke man in mijn leven. Ik kan niet "persoon" zeggen, om iets wat Nana me geleerd heeft. Toen ik bij de Wells Company ging werken, leerde hij me hoe ik een machinist, een gereedschapsmaker, een ingenieur, een verkoper/service techniek, een manager kon worden en het belangrijkste, hij gaf me de kans om mijn door God gegeven talenten, te ontwikkelen. Ik was een zeer gelukkige zoon. Het spijt me dat ik hem niet veel kans gegeven heb om zich zo gelukkig over mij te voelen, toen hij nog in leven was.

Misschien, als hij nu naar mij kijkt vanuit de hemel, dat hij zich gelukkig en trots voelt. Ik hoop dat dat zo is.

Mijn moeder was een geweldige moeder; bijna zo goed als Nana. Zij, net zoals Nana, was heel mooi en altijd bereid haar wensen en verlangens opzij te zetten voor iemand anders. Geregeld waren er entjes dat iemand van ons een gast meebracht, zonder haar vooraf in te lichten. Er was altijd genoeg eten voor hen, zelfs al moest ze de overschot van de vorige dag bereiden.

Ik stal haar geld en loog erover tegen haar. Ik weet niet hoeveel keer ik haar op deze manier teleurgesteld heb, of erger nog, haar hart gebroken heb, maar zij was altijd als Jezus of de verloren zoon's vader ... altijd bereid om van me te houden en te steunen. Zij liet me nooit zomaar gaan als ik gelogen of gestolen had. Zij riep me altijd op het matje, alhoewel ze wist dat ik opnieuw zou liegen en haar nog dieper zou teleurstellen.

Na mijn huwelijk, behandelde ze Nana als één van haar dochters. Op een dag vertelde ze Nana over haar mislukte huwelijk op 19-jarige leeftijd, iets wat ze, denk ik, haar eigen kinderen niet eens gezegd heeft. Nana en ik brachten geregeld het weekend bij haar door, zowel voor als na de dood van mijn vader. Op een gegeven moment, gaf ze Nana het vaarwel briefje dat ik hen geschreven had toen ik op 16-jarige leeftijd het huis verliet. Ze had het al die jaren in haar portemonnee met zich mee gedragen en mij nooit verteld dat ze het bewaard had. Ik was verrast, maar dat toont nog maar eens hoe dom ik ben. Natuurlijk bewaart een moeder zulke zaken.

Toen ik 16 was, verliet ik het huis met enkel dit briefje als afscheid aan mijn familie. Ik ging naar Florida (geen speciale reden) om aan een eigen leven te beginnen. Ik ging mezelf onderhouden door een job in de bouw markt. Ik had 312 dollar in mijn zakken, die ik van de rekening, die mijn ouders jaren geleden voor mij geopende hadden, afgehaald had. Normaal gesproken zou ik dat geld voor mijn achttiende niet kunnen afhalen, maar de bankbediende vroeg niet naar mijn leeftijd en ik ging hem niet vrijwillige vertellen. Ik heb tenminste niet moeten liegen om dit geld te krijgen, het geld wat ik voornamelijk verdiend heb door sneeuw te ruimen.

Ik liep niet weg omdat mijn ouders boos op me waren, me straffen of me unfair behandelden. Ik liep niet weg omdat ik net gebroken had met mijn vriendin. Ik ging weg omdat ik gewoon op mijn eigen wilde zijn. Ik hield er gewoonweg niet van dat mensen me zeiden wat en wanneer ik iets moest doen. De school verveelde me ... het was te gemakkelijk, geen uitdaging, alhoewel ik de zwaarste vakken had genomen. (Ik had mijn methodes van liegen, bedriegen en mouwvegen geperfectioneerd.) Wat mijn mama en papa betreft, het was niet alleen mijn liegen, stelen of ongehoorzaamheid die hen kwetste ... ik liet hen met de pijn van het niet weten waar hun kind was en hoe het met hem ging.

De laatste vier maanden was ik gearresteerd voor het verkopen van bier aan minderjarigen (je mag bier kopen als je 18 bent). Toen de politie die avond mijn vader belde om te vragen of hij de borg wou betalen of me de volgende morgen wou komen afhalen, vroeg hij waarom ik gearresteerd was, en zei deden het verhaal. Hij zei dat ik eigenlijk nog maar 15 was, een minderjarige, dus hoe kon hij iets verkopen aan een minderjarige. Ik kreeg een goede preek van de politieagent die me naar huis bracht. (Het was al na de avondklok, dus liet m'n vader me door hen naar huis brengen.) Toen kreeg ik nog een goede preek van mijn vader. (Ik wou dat ik de nacht doorgebracht had in de cel.) Ik was de politie dankbaar dat ze veronderstelden dat de winkelbediende dacht dat ik 18 was en me het bier verkocht had. Als ze me gefouilleerd hadden, hadden ze mijn valse identiteitskaart gevonden.

Enkele weken later werd ik 16, en na drie keer, in drie weken, gezakt te zijn voor mijn rijexamen, was ik eindelijk geslaagd. Mijn vader stuurde me om een boodschap zodat ik voor de eerste keer eens alleen kon rijden. Ik reed een hele tijd achter een truck, die naar mijn gevoel, veel te langzaam reed en bovendien water van het natte wegdek op mijn voorruit spatte, ik passeerde hem dan ook meteen toen ik de kans kreeg. Ik reed in een Ford Station Wagon van 1957, met de sterkste Ford motor ooit gemaakt. Toen bergaf ging, nadat ik de truck ingehaald had, keek ik naar de snelheidsmeter. Ik deed 90 mile per uur, en dacht, "Denk dat ik hem uitgerookt heb". Natuurlijk had ik geen veiligheidsgordel om. Ik weet zelfs niet of we die toen al hadden. Het maakte toch niks uit, ik zou hem sowieso niet gedragen hebben. Toen ik aan het stuur draaide om terug te keren naar mijn rijvak, draaide ik te snel. Mijn onervarenheid zorgde ik ervoor dat ik me overcorrigeerde. De auto begon te schuiven; zwenkte van links naar rechts, reed in de greppel en ging drie keer over kop. Toen de auto eindelijk tot stilstand kwam, lag ie op z'n kop. Ik hield me vast aan het stuur en lag met m'n rug tegen de binnenkant van het dak en m'n voeten raakten bijna de kofferdeur. Ik herinner me dat ik enkel één woord gezegd heb tijdens dit voorval. (Ik zal het nu niet zeggen, maar het is een vierletterwoord beginnend met een "s".) Toen ik me realiseerde dat ik niet gewond was, probeerde ik uit de wagen te klauteren. De deuren zaten geklemd en ik moest mijn weg naar buiten al stampend voort zetten. Toen ik uit de greppel kroop, zag ik de truckchauffeur die naar me toe kwam om te zien of alles in orde was, en bracht me toen naar de dichtstbijzijnde boerderij. Toen ik naar huis belde om te zeggen wat er gebeurd was, nam mijn vader op. (Ik had gehoopt dat het mijn moeder zou zijn.) Hij vroeg of alles in orde met me was; ik zei van wel, maar gaf hem verder geen details en zei ook niks van de wagen die vernield was. Mama en papa waren terecht overstuur door mij. Ik weet nu, nu dat ik zelf ouder ben, dat het niet om de wagen ging. Het ging erom wat er met me gebeurd had kunnen zijn. Je had hun gezichten moeten zien toen ze de auto zagen, toen ik terug thuis kwam. Ik kreeg er duchtig van langs van mijn broer. Hij was werkelijk woedend op mij. Hij

had die avond een afspraak. Wij hadden maar één auto, en ik had hem en zijn afspraak in de prak gereden.

Terug naar het weglopen ... ik nam de trein naar Chicago, zoals ik al zo vaak gedaan had met Lala. Er was een lange wachttijd voor de trein naar Florida. In plaats van alleen te wachten, belde ik een meisje die in Florida woonde en die ik ontmoet had in Devil's Lake. (Mijn vriend Tom en ik hadden de 90 mile gelift om daar te geraken, zonder geld en met alleen onze jeans en een T-shirt over onze zwembroeken. We bleven er vijf dagen, en verdienden er ons geld door tenten op te zetten voor de mensen en door onder kranten te slapen op de vloer van de wasplaatsen. (Ik zal je dat verhaal eens vertellen als we gaan vissen.) Toen ze in het station aankwam, probeerde ze me de reis uit m'n hoofd te praten. Maar het lukte haar niet, die avond belde ze mijn ouders en vertelde ze hen welke trein ik genomen had. Ze zorgden ervoor dat de politie me van de trein haalde toen die stopte in Jackson Tennessee. Ik was aan het pokersen met vijf of zes andere mensen, die binnen het uur al mijn geld zouden hebben als de politie niet was opgedoken. (Ik was toch niet zo'n goede kaarter als ik gedacht had.) De politie haalde me niet alleen van de trein, zij nemen ook al mijn geld terug van de mannen die het van mij genomen hadden.

Toen ik op het politiebureau aankwam, belden ze mijn vader en gaven de hoorn door aan mij. Hij vroeg me of ik klaar was om naar huis te komen. Ik zei "nee". Hij vroeg of hij met de officier kon spreken, en voor ik het wist zat ik achter de tralies voor de nacht, met een rol wc-papier als kussen. Zeventien uur later keek mijn vader me aan door de tralies, en vroeg opnieuw of ik klaar was om naar huis te gaan. Opnieuw zei ik "nee". Deze keer zei hij, "Je hebt twee mogelijkheden: mee naar huis komen en volgens onze regels leven tot je de middelbare school afmaakt of naar een jeugdinstelling gaan en de school daar verder afmaken!" Ik moest niet echt snugger zijn om het antwoord hierop te weten. En naar huis gingen we, maar veel werd er niet gezegd tijdens de 17-uur durende rit.

Voor het eerst in mijn leven, en dat tijdens dat ik dit schrijf, moet ik denken en word ik geplaagd door wat er eigenlijk door het hoofd van mijn vader gegaan moet zijn. Hij had de hele nacht gereden om zelf naar me toe te komen. Ik weet hoe ik me zou voelen als dat jouw vader geweest moest zijn! Ik vraag me ook af of hij het overwogen zou hebben mij te vragen om te helpen naar huis te rijden. Hij reed heen en terug zonder te rusten.

Mijn vader stierf drie dagen nadat we ontdekten dat Kristine Neiman-Pick had. Hij stierf niet wetend of je vader ook besmet was. Hij hield van jouw vader. Als je op een dag de home-videos ziet waarover ik spreek, zal je de liefde op zijn gezicht zien als hij de kleine hand van je vader loslaat als die zijn eerste stapjes zet of als hij hem een ritje geeft op zijn John Deere maaier.

Meteen na zijn dood, besloot ik om voor mijn moeder te zorgen en dit voor de rest van haar leven. Dat was in 1972. Zij stierf in 1994. Tijdens die 22 jaar, kregen we een band met elkaar, die zo sterk is als een band tussen moeder en zoon kan zijn, net zoals Nana en jouw papa nu. Moeder en ik machten, huilden, golfde en gingen samen op vakantie (vraag Nana maar eens over onze vistrip naar Canada).

We hadden haar gevraagd bij ons te komen wonen, maar zij wou daar niks van weten. Zij wou haar leven slijten in het rusthuis dat zij en mijn vader gebouwd hadden in Northern Wisconsin, net voor zijn dood... En dat deed ze, ondanks de lange koude winters en hete zomers. Zij heeft verschillende jobs gehad, en vertelde haar kinderen dat het gewoon iets was om bezig te zijn. Maar het was een noodzaak, doordat mijn vader vroeg met pensioen ging en onverwachte dood, had dit hem belet om voldoende voor haar te voorzien. Net als Lala, liet ze haar kinderen nooit weten hoe weinig geld ze wel had. Toen haar vader enkele jaren later stierf, had hij haar genoeg geld nagelaten om van te leven. Zij, kon eindelijk gaan werken omdat ze "wou" werken. Deze zoon had geld gestolen van

engelogen tegen zijn moeder en aan hem had ze haar geld en aandelen toevertrouwd. Moeder gaf me de volmacht om haar geld te investeren naar eigen believen. Ze heeft me nooit gevraagd om een document of een rekeninguittreksel te zien ... Alleen een moeder is in staat om dergelijke liefde en een dergelijk vertrouwen te tonen.

Vijf jaar voor haar dood, ontdekte moeder dat ze kanker had. Ze vocht, maar gaf er nooit meer aandacht aan dan dat ze deed toen ik haar voorloog. Tijdens dit gevecht, bracht de genade haar samen met Jim. Hij was 5 à 8 jaar ouder als haar, maar in zeer goede staat. Hij woonde ongeveer 15 mijl van haar huis, en ze zagen elkaar geregeld. Het begon met aange naam gezelschap, en werden daarna pas verliefd. Op een dag in oktober belde moeder me op, en zei dat het koud begon te worden en dat de verwarming in Jim's huis niet werkte. Ze vertelde dat hij het volgende jaar een nieuwe zou laten installeren. Moeder wou eigenlijk weten wat ik ervan zou vinden als Jim bij haar kwam wonen. Zij was 72 en hij was ongeveer 80, en ze vroeg mijn toestemming om samen te mogen wonen met een man waarmee ze niet eens getrouwd was. Ze zei dat een huwelijk een grote rompslomp zou zijn; er zouden te veel papieren getekend moeten worden. Terwijl ze haar uitleg deed, onderbrak ik haar en zei dat Judie en ik niet gelukkiger konden zijn. Ik zei dat we hen zouden zien met Kerstmis en hoopten dat Jim daar dan zou wonen. Die lente, hielp ik Jim in wijn woning met het plaatsen van garage deuren. Ik vroeg hem waarom hij zijn huis niet aan zijn kinderen liet en permanent bij moeder ging wonen. Jim zei dat als hij zeker wist dat hij voor moeder zou sterven, dat hij dat zou doen, maar als zij eerst zou sterven, zou hij geen huis meer hebben, om naar toe te gaan. Het is droevig dat mensen in de schemering van hun leven zo moeten denken en plannen. Mijn moeder stierf voor dat jouw mama en papa getrouwd waren, maar zij hadden Jim uitgenodigd voor hun bruiloft. Zorg er voor dat ze hem aanduiden op de groepsfoto die genomen was tijdens de receptie.

Ik wist mijn hele leven al dat Jezus, net als mijn ouders, van me hielden en er altijd voor me zouden zijn, bereid om me te vergeven. Maar voor het eerst in de 45 jaar van mijn leven, kon ik me niet voorstellen dat mijn moeder of vader ooit gezegd hebben "ik hou van jou". Ik kon me ook niet herinneren dat ze dat ooit tegen elkaar gezegd hebben. Ik denk dat we het gewoon als vanzelfsprekend beschouwden. Noah, aktublieft, maak nooit deze fout. Beschouw iemands liefde nooit als vanzelfsprekend. Wees een echte man zoals Jezus. Zeg hen dat je van hen houdt, vooral je vrouw, kinderen en, natuurlijk je ouders. Nana en ik hebben ervoor gezorgd deze fout niet te maken met onze kinderen. Wij hebben hen altijd gezegd dat we van hen hielden en we knuffelden ook veel. Ik vergeet nooit toen we je vader afzetten aan zijn studentenverblijf toen hij aan de universiteit begon. Ik wou hem niet in verlegenheid brengen door hem te omhelzen nadat hij zijn moeder een afscheidskus gegeven. Toen het mijn beurt was, stak ik mijn hand naar hem. Toen ik dat deed, duwde hij ze opzij en gaf me een innige lange omhelzing en zei dat hij van me hield. Ik weet zeker dat de omstanders het gehoord moeten hebben, maar dat maakte hem niks uit. Ik wist van dat moment af dat het voor Tom niet uitmaakte wie in de buurt was. Wij zouden altijd zeggen "Ik hou van jou" als onderdeel van ons afscheid. Ik hoop dat jij je vader op dezelfde manier zal behandelen als hij jou voor de eerste keer naar de universiteit zal brengen.

Toen bij mijn moeder werd vastgesteld dat ze kanker had, begon het feit dat we onze liefde nooit woordelijke verklaard hadden, me meer en meer parten te spelen. Ik had ook gehoord dat ze Christus als haar Redder aanvaard had en dat baarde me nog meer zorgen. Ik kon me herinneren dat mijn vader in de kerk werkte, maar ik kon me niet herinneren dat mijn moeder ooit daar was. Als kinderen hadden ze ons de keuze gelaten of we al dan niet gevormd wilden worden. Mijn moeders familie was Joods en mijn vaders kant was Katholiek. Lala was een Methodist. Ik kon me niet herinneren dat de kerk belangrijk was voor mijn moeder toen ik nog een kind was. Ik wist wel dat ze de laatste jaren geregeld naar een Methodische kerk, die dichtbij haar in de buurt gelegen was, ging in Wisconsin. Op een dag schreef ik haar een brief en schreef als slotvraag of ze Jezus aanvaard had als haar persoonlijke Redder. (Ik had het lef niet om het haar persoonlijk te vragen

over de telefoon.)

Drie weken en verscheidene telefoongesprekken later, had ik nog steeds geen antwoord op mijn vraag. Ik had nu nog meer schrik om het te vragen, omdat ik dacht dat het antwoord nee zou zijn, en ik niet wist of ik de moed of bevoegdheid had om mijn eigen moeder ter verantwoording te roepen. Sinds het begin van haar ziekte had ik gehoopt en gebeden dat ze een relatie zou aanknopen met Jezus, en toch had ik de moed niet het haar te vragen. Ik kon het niet aan om mijn moeder nogmaals teleur te stellen. Toen we ons telefoongesprek beëindigden, zei ze, “Weet je nog die vraag die je me in je brief gesteld hebt?” Niet wachtend op mijn antwoord zei ze, “Het antwoord is ja”. Zonder nadenken zei ik, “Ik hou van jou, mama”, voor het eerst in heel mijn leven. Het werd stil aan de andere kant van de lijn en na die lange stilte nam ze afscheid. Had ze me misschien niet gehoord? Ik was teleurgesteld omdat ze niks teruggezegd had, maar ik was niet van plan om het nu al op te geven. Het voelde goed om tegen mama te zeggen dat ik van haar hield en ik was niet van plan om hiermee te stoppen. Ik besloot om elk gesprek af te sluiten met “ik hou van jou, mama”. Toen we ons volgende gesprek afsloten, huilde ik toen ik haar hoorde zeggen, “Ik hou van jou Tom” Van toen af namen we nooit meer afscheid zonder te zeggen “Ik hou van jou”. Dat waren de laatste woorden die we tegen elkaar zeiden toen ik aan haar sterfbed stond, met haar hand in de mijne.

De genade die me gegeven was door zulke geweldige ouders, is dezelfde genade die me vrede bracht toen ik worstelde met het feit dat ik mijn vader nooit verteld had dat ik van hem hield toen hij nog in leven was.

IK HOU VAN JULLIE, MAMA EN PAPA!

HOOFDSTUK 6: Duane.

II TESSALONICENZEN 1:12 “Dan zal de naam van onze Heer Jezus in u verheerlijkt worden – en gij in Hem – door de genade van onze God en de Heer Jezus Christus.”

In Januari 1974, gaven John Hensley en ikzelf opleiding in een Leggett & Platt fabriek juist in het zuiden van Dallas, Texas. De lessen werden iedere zaterdag gegeven van 7h00 tot 12hnn inde voormiddag. We leerden een groep van machine operatoren en specialisten de juiste werkwijze van de machines, gebouwd door de Wells Company, aan. Aanwezigheid was verplicht en om deze verplichting kracht bij te zetten, was de plant manager, Duane Potter, aanwezig bij elke sessie. Opdat John en ik iedere zaterdag morgen aanwezig konden zijn, moesten we reeds op vrijdag namiddag Chicago verlaten. We planden het zo dat we op tijd in de fabriek konden zijn zodat we de werkwijze en de resultaten, van de training van de vorige week, nog even konden waarnemen.

Dertien weken aan een stuk, zouden John en ik onze vrijdagnacht doorbrengen in Ennis, Texas. Ik ontmoette Duane de nacht voor de eerste les. Hij had ons die avond uitgenodigd samen te dineren, vooral om uit te zoeken wat voor mannen Larry Higgins gestuurd had om zijn mannen te trainen of te verderven. Ik denk ook dat hij het deed omdat hij wist wat het was om ver van je familie te zijn. Gedurende die dertien weken, denk ik dat we maar twee vrijdagen niet doorgebracht hadden met Duane en zijn vrouw Ann. We voelden ons altijd welkom bij hun, zelfs toen ik Ann's broodrooster kapot gemaakt, toen ik een broodje pindakaas wou bereiden.

Ik kan niet zeggen dat, tijdens onze tijd samen, Duane en ik beste maatjes werden. We brachten wel veel tijd samen door, tussen de gesprekken over de opleiding en de alle daagse gang van zaken in de fabriek door. Toen de lessen beëindigd waren, waren Nana en ik uitgenodigd voor een diner in Dallas. Dat was de eerste keer dat Duane en Ann kennismaakten met Nana. Twintig jaar later was het Ann die jou papa en mama samenbracht.

We kwamen terug thuis op een donderdag en ik ging vrijdag, zoals gewoonlijk, naar mijn werk, alleen moest ik deze namiddag niet naar Texas gaan. Ik zou thuis zijn om met de kinderen te spelen. Zaterdag, toen ik me klaarmaakte om naar het werk te gaan, kwam Nana naar me toe in de keuken. Ze had Larry in haar armen. Ze zei me dat er iets mis was met hem. Ze gaf hem aan mij en belde de dokter, die zei dat we meteen naar haar toe moesten gaan. We vertrokken onmiddellijk. Toen we eindelijk geregistreerd waren, werden we naar een kamer gebracht. Wij bleven alleen onder ons drietjes (Nana, Larry en ik) toen de verpleegster even wegging om iets te halen. Nana hield Larry vast toen die, naar wat later bleek, stuipen kreeg.

Nana gaf hem aan mij. Toen ik Larry in mijn armen hield, keek Nana eerst naar hem en daarna, met de bezorgde blik van een moeder die wist dat er iets niet klopte, keek ze naar mij.

Het enige wat we konden doen was onze zoon zien sterven. Dat moment van sterven, zo lang en pijnlijk voor ons, was zoo vredig voor Larry. Ik zal nooit weten hoe lang we daar gestaan hebben vooraleer we hulp riepen. Larry's dood kwam zonder waarschuwing. Er was niet eens tijd om afscheid te nemen en om voor te bereiden wat je eigenlijk nooit kunt voorbereiden. Toen brak de hel los. De verpleegsters begonnen Larry uit mijn armen te trekken en riepen “code blue”. De dokter kwam binnen een luchtbuis werd ingebracht ... alles voor niets. Larry was dood. Ik was 29, Nana 28, jouw papa zes en Kristine was vier en zij leed aan dezelfde ziekte die Larry zo verzwakt had en tot zijn dood geleid had.

Het was het perfecte weer voor een begrafenis ... een koude en druilerige dag in april, een dag waarop het te warm is om te sneeuwen.

Er hing een dikke mistlaag in de lucht. We waren omringd door liefhebbende, meelevende familieleden en vrienden, maar niemand wist wat ie kon doen om ons te troosten. Niemand van ons

kende iemand, behalve Lala dan, die hun eigen kind hadden moeten begraven. Ik denk niet dat Nana wist of er ook maar iets omgaf van wie daar was of niet. Ik weet dat ik het niet wist. Nana, je papa, Kristine en ik, namen voor de laatste keer afscheid van Boo Boo ... juist ja, jouw bijnaam ... een teken! Ik plaatste een kruis in Larry's hand. Op dit kruis was "God houdt van jou" gegraveerd. We sloten de kist en gingen toen in het dames vertrek wachten tot de dienst zou beginnen.

Ik stond alleen bij een raam in het vertrek, goed wetend dat ik niemand steun of hulp kon geven, niet eens mezelf. Ik kan me niet herinneren dat ik God om hulp vroeg. Het enige wat ik me kan herinneren, is dat ik eraan dacht mijn leven te beëindigen. Zo egoïstisch waren mijn gedachten. Net zoals toen ik van huis wegliep, ik dacht toen ook maar alleen aan mezelf. Toen zag ik in de verte een schaduw opduiken. Daar stond ik dan denkend aan hoe mijn leven te beëindigen en ik kon mijn ogen niet van dat gestalte afhouden. Dat wazige gestalte dat door de straat liep zonder hoed. Voordat ik zijn gezicht kon zien, werd mijn blik afgeleid naar zijn gekromde schouders en zijn jaskraag die recht getrokken was, een manier om warm en droog te blijven. Mijn ogen waren dan gericht op zijn gezicht. Toen herkende ik Duane en begon te wenen. Ik had de laatste 72 uren niks anders gedaan dan gehuild en dacht dat ik uitgedroogd moest zijn, droog tot op het bot. Ik dacht dat ik niet meer in staat was om tranen of gevoelens te hebben. Ik stond daar, weg van iedereen, te huilen zoals ik de laatste drie dagen gedaan had. Ik begon te denken dat als iemand die ik nauwelijks kende, genoeg om me gaf om, door dit verschrikkelijke weer, naar Texas te komen om mij zijn medeleven te betuigen, dat ik de kracht moest en zou vinden om voor Nana en onze twee andere kinderen te zorgen. Ik weet nog steeds niet wie hem verteld heeft dat Larry gestorven was ... een teken dat gevoelens losmaakte.

Ik weet dat, op dat moment, God, door Duane, een speciaal teken van Zijn liefde plaatste in mijn hart. Eén die me kracht en moed gaf om verder te gaan. Ik realiseerde me op dat moment dat God van ons hield. Hij zou ons hierdoor helpen, en wat belangrijker was, Larry was nu bij Hem.

HOOFDSTUK 7: Nana (Vervolg).

Romeinen 5:2 “Hij is het, die ons door het geloof de toegang heeft ontsloten tot die genade waarin wij staan.”

Toen we Kristine thuis brachten, noemde je papa haar Pee Wee ... een naam die ik voor de rest van haar leven zou blijven gebruiken, zeer tegen haar zin toen ze op de lagere school zat en er vrienden bij haar waren. Als ik vandaag da dag met haar praat, noem ik haar nog vaak Pee Wee.

Ons eerste huisje was te klein voor ons viertjes. Als we allen aan de keukentafel zaten, kon je niet meer rondlopen. Ik kon de kachel, de koelkast en het aanrecht aanraken vanop mijn stoel, als ik alleen aan tafel zat dan. Op een avond zei ik tegen Nana laten we een huisje ontwerpen en bouwen voor ons toekomstig gezinnetje. Ik had tenslotte al een hondenhok en een speelkist voor je papa gebouwd, dus waarom geen huis. (Noah, jij gebruikt die speelkist nu!)

Een jaar later en met de hulp van vele vrienden, verhuisden we naar een half afgewerkt huis 4,300 vierkante voet groot, met vijf slaapkamers en drie en een halve badkamer. Ik had Nana's stiefvader gevraagd om er tijdens de dag aan te werken, en ikzelf werkte er 's avonds en tijdens de weekends aan. Alleen het septisch en plaasterwerk werden uitbesteed. Dat is wat men noemt ter plaatse een vak leren! Het huis was gelegen op twee en een halve beboste are. De grote kelder onder het huis zou een grote speelruimte worden voor de kinderen.

Toen we in januari 1972 verhuisden, de tweede verhuis in mijn leven, horde ik een zachte stem die tegen me zei, “Nu is het tijd om God te danken en te prijzen voor wat je hebt. Dien Hem”. De volgende zondag zaten we in de Methodische kerk. Drie maanden later sloten we vriendschappen met mensen die God zou gebruiken om ons doorheen ons eerste dal van verdriet heen te helpen. De liefde die we de volgende drie jaren van onze door God voorziene kerkfamilie ontvingen, blijven nu nog steeds een grote steun voor Nana en mij. (Wij houden van jullie Chet and Kathy!)

In September 1972, ongeveer een week na dat ons derde kind, Larry, was geboren (hij was genoemd naar Larry Higgins), bracht Nana Kristine naar de doctor voor een routine onderzoek en spuitjes. Toen de doktor Kristine uitgezette onderbuik, die wij haar “speciale buik” noemden, onderzocht werd ze spierwit. R was iets goed fout. Zij stuurde ons door naar het ziekenhuis in Kenosha voor verdere testen. Na drie dagen van testen, hadden de dokters nog geen antwoord gevonden op het waarom de lever en milt van Kristine vergroot waren. Onze dokter verwees ons door naar Dr Perice, hoofd hematologie in het Children's Memorial Hospital in Chicago. Ze dachten dat Kristine een of andere vorm van leukemie had. Na vier volle dagen van testen, x-rays, en bloedonderzoek, hadden ze nog altijd geen idee van wat er aan de hand was. 's Donderdags vertelde Dr Perice ons dat hij een lever biopsie gepland had voor vrijdag morgen en dat hij Kristine's zaak zou overgeven aan het Departement Genetica, wat dat ook moge betekenen.

De ziekenhuiskamers waren zo ingericht dat één ouder bij het kind kon blijven tijdens de nacht. Nana stond erop dat zij zou blijven. (Onderschat nooit haar sterkte en moed.) Zij heeft Kristine geen moment alleen gelaten. Ik reed elke dag de 65 mijl van en naar het ziekenhuis, maar die rit kon de last die op mij woog niet verlichten. Ik had nog het geluk dat ik er 's avonds afstand van kon nemen door naar huis te keren. Iets wat Nana niet kon. De ritten naar huis op donderdagavond en weer terug op vrijdag morgen waren de zwaarste kilometers die ik ooit gemaakt heb. Alsof Nana nog niet gehad om zich zorgen over te maken, begon ik die donderdag opnieuw te roken. Ik was inmiddels al 3 jaar gestopt. Nana smeekte me nog om het niet te doen, maar alweer dacht ik alleen maar aan mezelf. Hoe uitgeput Nana zich ook

gevoeld moet hebben voor Kristine en haarzelf, toch had ze nog genoeg kracht om mij bij te staan met haar speciale genegenheid. Tussen twee sigaretten door op de terugweg, sprak ik met God. Ik kan me niet meer herinneren wat we zeiden, maar ik weet dat het het gesprek was, dat me kracht gaf voor wat zou komen, en niet de drank of de sigaretten. We werden ook gesterkt door de gebeden van onze kerkbroeders. Onze biologische familie zal ook wel gebeden hebben, maar ik herinner me niet dat ze dat ooit gezegd hebben. (Sla nooit een kans over om tegen iemand te zeggen dat je voor hem/haar gebeden hebt. Wat bidden is vaak het enigste wat je kan doen. Een gebed is een groot geschenk dat je iemand kan geven. Eigenlijk, als je maar één ding kan doen voor iemand, kies er dan voor om te bidden, want al het andere komt op de tweede plaats. Een gebaar van liefde kan zoveel meer doen dan wat dan ook. Ik ben op vele manieren geraakt geweest door liefde, en kan je uit eerste hand ervaring vertellen hoe goed dat voelt.)

Die vrijdag, werden we voorgesteld aan twee nieuwe dokters: Dr Nadler, Hoofd Genetica, en Dr Kay, zijn assistent. Zij, net als alle andere doktoren die we gedurende die week hebben leren kennen, behandelden Nana en mij alsof we de enigste ouders daar waren. Maar wat belangrijker was, ze behandelden Kristine alsof ze hun dochter was. Ze stelden vele vragen, waar van de meeste rechtstreeks tot Nana en mij gericht waren (medische achtergrond van de ouders, grootouders, waar we geboren waren enz.).

De biopsie verliep goed. Toen Kristine terug in haar kamer kwam, keek ik naar haar zij om haar wonde te zien. Ik was verbaasd te zien hoe klein die eigenlijk was. Er zat een klein verband over de snede die aaneengeplakt was met super-lijm. Die dag waren er geen onderzoeken, x-rays, of bloedonderzoeken meer. We moesten gewoon de resultaten van de biopsie afwachten.

Kristine en ik hadden voor de eerste keer sinds lang weer pret toen we naar de speelkamer gingen. Als ik me nog goed herinner, kreeg Kristine die dag haar lievelingsgerecht (een cheeseburger en frieten van bij McDonalds). We waren haast vergeten waarom we daar waren.

Zaterdag morgen was ik al zeer vroeg naar het ziekenhuis gekomen. Ik wou erbij zijn als de testresultaten bekend gemaakt zouden worden. Ik was verbaasd toen Dr Perice de kamer binnenwandelde, aangezien Kristine niet langer haar patiënte was en het was bovendien zaterdag. Deze keer lachte ze niet. Ik zat op een stoel en zij kwam naast me zitten. Ik hield van deze vrouw, achteraan in de zestig, omdat ze zo bezorgd was voor vreemdelingen als ons. Alhoewel Kristine niet meer haar patiënte was, gaf ze genoeg om ons, om op een zaterdag, niet alleen naar het ziekenhuis te komen om de resultaten van de biopsie te kennen, maar ook omdat ze liefde voor en medelijden met ons had. Ik denk ze diezelfde liefde en medeleven ook had voor die duizenden andere patiënten en hun familie, die ze in al die jaren gezien had. Ze had ook het lef om ons persoonlijk de resultaten te komen meedelen. Ze moest geweten hebben hoe uitgeput we waren en had alle begrip voor onze mentale toestand. Zij legde uit dat Kristine leed aan de Neiman-Pick ziekte. Dr Nadler en Dr Kay zouden ons een meer gedetailleerde uitleg over deze ziekte geven. Toen keek ze met grote meelevend ogen aan en zei dat Kristine een levenskans van drie tot vijf jaar zou hebben. Er waren geen middelen tegen deze ziekte. Niks kon verhelpen dat deze ziekte het leven van Kristine zou nemen. Ik huilde en tussen mijn tranen door kon ik nog steeds haar ogen zien. Ze bleef nog ongeveer twee uur bij ons zitten met haar hand op mijn knie. Ik weende en sprak tegen haar alsof ze God in hoogsteigen persoon was, "Ik had altijd gedacht dat ons huwelijk gemaakt was in de hemel". Terwijl ze mij bleef aankijken zei ze, "Dat is ook zo. God zou niemand een kruis geven dat te zwaar om dragen is." Ze zei deze woorden met zo'n zelfzekerheid dat ik het wel moest geloven. Het was net alsof God ze zelf had uitgesproken. Ik zal haar nooit vergeten, niet alleen om haar goede zorgen, maar ook omdat ze me door de eerste les van echte pijn heeft heen geholpen. Haar gebaar van liefde was mijn eerste reële levensles in de school van pijn, die we spijtig genoeg allemaal eens moeten meemaken. Ik smeed je mis nooit een kans om iemand die verdriet heeft de reikende hand toe te steken en hem een speciaal versie van je liefde te geven. Zoals Nana me ooit verteld heeft en ik

hoop dat ze ook de kans zal hebben om jou deze belangrijke levensles te leren: “Aan het einde van ons leven maakt het niet uit hoeveel geld of zaken je hebt of hoeveel uren je gewerkt hebt. Wat telt is hoe je andere mensen behandeld hebt.” Onze Heer en Redder zei het met iets andere woorden toen hij zei: “Wat je aan de minste van mijn broeders doet, doe je aan mij”. Sta open om je liefde te delen en om liefde te ontvangen, wat dit vernadert alles wat je al dacht te weten.

HOOFDSTUK 8: Kristine (Pee Wee).

I Petrus 5.10 “De God van alle genade, die u in Christus tot zijn eeuwige heerlijkheid heeft geroepen, Hijzelf zal u na een korte tijd van lijden herstellen en bevestigen en stevig zetten op hechte grondslagen.”

We kwamen terug thuis na ons gesprek met Dr Nadler en Dr Kay. Zij hadden ons uitgelegd wat de Neiman-Pick ziekte net inhield en hoe Kristine's toekomst eruit zou zien. Ze gaven toe dat een groot deel van wat ze zeiden “een gok” was, want ondanks dat Dr Nadler de beste specialist op wereldvlak was in deze materie, toch waren er maar slechts 100 bekende gevallen over de hele wereld. We maakten ook een afspraak om je papa en Larry, die nu drie weken was, te laten onderzoeken. Bij hen was het niet nodig om een biopsie te ondergaan om uit te zoeken of ze de ziekte al dan niet hadden, of om uit te maken of ze, net als Nana en ik, dragers waren van de ziekte. Een klein huidlaagje van de rug werd opgestuurd naar een gespecialiseerd laboratorium in Washington DC. Daar zou de huid getest worden. Binnen enkele weken zouden we weten of zij ook aangetast waren door deze ziekte. Nana wist het antwoord al, maar zei niks.

Toen we die dag naar huis redden, dacht ik aan hoe we het ziekenhuispersoneel ons behandeld had, vooral bij het in- en uitchecken. Toen ik aan de balie de rekening ging afsluiten, vroeg ik waarom niemand ons gevraagd had of we wel verzekerd waren; of we wel geld hadden om de onkosten te betalen. Men vertelde mij dat dat niet belangrijk was. Als we konden betalen ... fijn zo. Indien niet, ook goed. De behandeling zou hetzelfde geweest zijn. Telkens we Kristine voor onderzoek naar Dr Nadler brachten, dacht ik eraan hoe gelukkig Nana en ik eigenlijk wel waren ... gelukkig, niet omdat Kristine een levensverwachting had van vijf tot acht jaar, maar omdat we haar telkenmale weer terug mee naar huis konden nemen na ieder ziekenhuis bezoek. De meeste kinderen en ouders hadden dat geluk niet. Dit was een ziekenhuis voor kinderen met grote problemen. De meeste patiënten die naar huis gingen, gingen naar de Hemel. Als je de home-videos bekijkt, zal je zien hoe we er allemaal uitzagen de eerste dag dat we terug thuis waren.

Drie dagen later stierf mijn vader aan een zware hartinfarct. Toen ik even alleen was op zijn begrafenis, realiseerde ik me dat ik geen traan voor hem gelaten had, ondanks het feit dat ik zeer bedroefd was door zijn dood. Ik was volledig uitgeweend --- kurkdroog.

Toen we na twee maanden nog altijd geen nieuws hadden van het ziekenhuis, begon ik Dr Kay iedere dag vanop mijn werk te bellen. (Ik wou niet dat Nana wist hoe bezorgd ik was, dus vertelde ik haar niet dat ik deze telefoontjes deed.) Drie dagen voor Kerstmis 1972, belde Dr Kay me op met de resultaten. Ik vroeg God me te tonen hoe ik het nieuws aan Nana moest vertellen. Ik ging het huis binnen. Ik was vroeger dan normaal en Nana wist dat er iets niet pluis was. (Moeders weten dat altijd.) Ik hield Nana vast en begon te huilen. Al huilende vertelde ik haar dat jouw papa drager van de ziekte was, maar zelf niet besmet was. Toen ik haar vertelde dat Larry de ziekte had, keek ze door haar tranen me aan en zei, “Ik wist het”. Twee op de honderd dacht ik bij mezelf, wat een kerstgeschenk. Ik begon God bijna te verwijten waarom dat onze baby's net deze ziekte moesten hebben. Maar telkens als ik wou beginnen met Hem verwijten te maken of met medelijden te hebben met mezelf, werd ik herinnerd aan Perice's woorden, “God geeft niemand een kruis dat te zwaar om dragen is”. Ik heb al snel de volgende woorden aan deze zin toegevoegd, “... niet eens aan Zijn eigen Zoon!”

Dag na dag, week na week, maand na maand, hielp de genade ons allen te leren leven met Neiman-Pick. Onze kerkfamilie steunde ons enorm. Ik begon mijn moeder te helpen om over de dood van mijn vader heen te komen. En vroeg me vaak af of ze me of onze problemen de dood van mijn vader verweet. Ik hoopte dat dat niet zo was. Nana en ik besloten om geen kinderen meer te hebben. We hadden geleerd dat onze kans om nog een kind met Neiman-Pick te hebben één op vier was. Met

al twee kinderen die de ziekte hadden, konden we het niet aan om nog een Neiman-Pick kind te hebben.

In onze 34 huwelijksjaren hebben Nana en ik enkel twee of drie echte meningsverschillen gehad. Twee waarvan, zoals voordat we getrouwd waren, waren mijn schuld. We wilden allebei een operatie hebben; Nana drong erop aan dat zij ze zou hebben. Ze zei dat als zij voor mij kwam te sterven, ze zou willen dat ik nog meer kinderen zou hebben. Ze haalde de bovenhand.

Het jaar 1973 kwam en ging. In dat jaar waren onze kinderen gedoopt. Ergens in het ebgin van dat jaar hadden we een week lang een "Lay Witness Conference" in de kerk. De zondagse conferentie eindigde, en de gemeenschap had gevraagd aan elk van ons om zijn/haar lasten of problemen naar voren te brengen. We moesten ze in de handen van god leggen. We moesten voor het altaar knielen en zo land bidden als we dat wensten. Toen wij onze lasten voor het altaar gebracht hadden en onze gebeden beëindigden, mochten we een aluminium kruis nemen van het altaar. Hierop stond gegraveerd "God houdt van jou". Dit kruis diende als herinnering aan "het overlaten aan God" van die dag. De kerk zat overvol. We zaten bij de familie Dickow Family. Nana en ik waren de eerste om naar het altaar te gaan. Ik ben er zeker van dat iedereen naar ons keek en ons alle tijd gaf die we nodig hadden. Toen Nana en ik onze kruisen namen en terug naar onze plaats liepen, kan ik me de tranen in de ogen van onze vrienden nog goed herinneren. Toen was het hun beurt om naar voren te komen.

1974 werd weer een heel ander verhaal! Ik had net een intensief trainingsprogramma achter de rug, dat liep tijdens de maanden januari, februari en een groot gedeelte van maart. Hierdoor was ik 13 opeenvolgende vrijdagavonden en zaterdagavonden van huis. Nana en ik waren net terug thuis van een tijdje gezellig samen zijn. We vierden haar 29ste verjaardag. Een week later vierden we je papa's zesde verjaardag. Ongeveer een week nadat we terug waren van ons uitstapje, stierf je oom Larry en verliet ons voor de eeuwigheid op 9 april 1974. De genade was erbij, alhoewel ze goed vermomd was. Een graf, een kist kiezen voor je kind, voor zijn kist staan in de kerk en je twee andere kinderen naast je zien staan, bracht me bijna op m'n knieën. (Ik wou dat het zover gekomen was. Ik zou zoveel sterker geweest zijn als ik gebeden had.) voordat ik zijn kist sloot, plaatste ik het aluminium kruisje, dat ik sinds die ene dag in de kerk altijd met me meedroeg, in Larry's kleine hand. Het was toen dat ik pas realiseerde dat ik geen vat had op de dingen die echt belangrijk zijn.

De volgende weken waren een ware strijd. Alhoewel we wisten welke de levensverwachtingen waren van Kristine en Larry, toch waren we niet voorbereid op de dood. Een boek of iemand anders kan je niet leren rouwen. Je kan maar alleen wachten op de genade om je hierdoor te trekken, om de pijn te stoppen en de tranen te doen ophouden, al is het maar tijdelijk. Je bant in staat om ermee om te gaan omdat genade en de liefde die het in je hart plaatst zo onverwacht zijn.

Op een zekere zondagnamiddag toen ik de garage aan het opruimen was, kwam de enige puppy die we overgehouden hadden van onze golden retriever Sandy, naar me toe. Nana en ik waren aan het praten. Zij stond in de deurgang terwijl ik aan het vegen was met een grote borstel. De puppy had de garage bevuild en ik had net de rommel van de vorige dag opgeruimd. Toen de puppy me naderde, zo speels en blij, ontplofte ik gewoon. Zo, zonder redden, zoals een vulkaan uitbarst zonder waarschuwing. Ik reageerde me af op de puppy. Ik gooide de borstel tegen zijn zij en hij was op slag dood. Ik keek naar Nana en kon de verschrikking in haar ogen zien. Ik zei tegen haar, "We moeten een probleem zoeken dat we kunnen oplossen". Nana had meer moeite mee dan ik om Larry's dood te verwerken, maar zij liet dat niet blijken --- nog niet. Dank God dat je papa of Kristine me deze verschrikkelijke daad niet hebben zien doen. Ik begroef de puppy en ging naar binnen en sprak lange tijd met Nana.

Net als op de eerste dag van ons huwelijk, maakten we die namiddag nieuwe plannen. We

zouden naar Carthage, Missouri verhuizen en een nieuw leven beginnen.. Ik zou ander werk moeten zoeken en Nana zou nieuwe vrienden moeten maken, nieuwe winkels moeten zoeken voor de boodschappen en nieuwe dokters voor ons allemaal. Die zondag maakte we onze plannen bekend in de kerk. 's Maandags gaf ik mijn opzeg en stelde het huis, dat we voor onze zes kinderen gebouwd hadden, te koop. Dat was in juni 1974. In Oktober, begon ik te werken bij Leggett & Platt in Carthage, en verhuisden we naar onze nieuwe woning tijdens Thanksgiving. Het huis dat we achterlieten was bijna drie keer zo groot als datgene waar we nu introkken. Ik vraag me af, als ik dit zo schrijf, wat je papa, die zes was, en Kristine, die vier was, wel niet gedacht moeten hebben. Ik weet nog dat je papa me vroeg of we nu arm waren. Dank God voor de genade die bij ons was, en die vrede bracht in het hart van ieder van ons.

Nana, je papa, Kristine, en ik leerden ons nieuwe leven leven. Het gewoon worden overviel mij sneller dan Nana, misschien wel omdat mijn nieuwe job een uitdaging was. Nana wist dat Larry Neiman-Pick had, lang voor iedereen. Vanaf het moment dat we Kristine terug naar huis brachten van het ziekenhuis, had Nana geprobeerd om Larry terug in haar moederschoot te krijgen. Ze bemoederde hem en leed met hem, en verzorgde zijn kleine beentjes en voetjes die gespalkt waren om de kromheid te corrigeren, alhoewel ze wist dat hij er nooit mee zou lopen. De alledaagse zorgen voor twee kinderen en een echtgenoot hielden Nana overeind, totdat ook zij kon terugvallen op een iet of wat normaal leven ... wat normaal ook mag betekenen nadat je je kind begraven hebt.

Kristine was degene die ik zou beschermen en waarvoor ik alles zou doen ... wat dan ook, wanneer dan ook. Ik denk soms dat ik te weinig van Larry hield als bescherming tegen de pijn die ik wist dat zou komen. (Nana, als ik dat gedaan heb, vergeef het me dan dat ik geen volwaardige vader was voor Larry, God weet dat ik dit niet gedaan heb met Kristine. Zij bezat mijn hart en doet dit nog steeds. Net als jij Noah. En je mama, papa en Nana, maar op een andere manier.) Vaak heb ik geloofd dat Kristine hierheen gestuurd was door God om me te leren hoe menselijk, vriendelijk, kwetsbaar en vrolijk te zijn, onvoorwaardelijk lief te hebben, eerlijk en gevoelig te zijn, te aanvaarden, gedienschtig te zijn, te leren hoe ik moet lachen en vooral niet zelfzuchtig zijn.

Gods genade heeft ook Nana, je papa, Larry, en een heel leger engelen, sommige van wie ik je nu vertel, gestuurd om mijn leven te vormen. Kan je geloven hoeveel God van me houdt? Het begon met Zijn Zoon en gaat vandaag gewoon verder. Ik ben verre van "gevormd", maar wat Kristine was Zijn meester pottenbakker. Genade en haar liefde gaven dit kind, die nooit groter zou worden dan 1.5 meter of meer zou wegen dan 80 pound, absolute en totale controle over mij. Ik was haar dienaar. Kristine zei ooit, toen ik haar vroeg om iets uit de keuken te halen voor mij, "Mijn ouders zijn te arm voor slaven en daarom hebben ze kinderen genomen". Ze had het verkeerd. Ik hield ervan slaaf te zijn van haar en haar liefde.

Jij zou ook van haar gehouden hebben, en zij van jou. In mijn hart kan ik jullie twee voorstellen, samen naar kijkend naar Veggie Tales, zij in een hoekje in de zetel en jij zittende op de grond, net zoals je papa deed toen hij jouw leeftijd had. Ik denk dat jij haar lach hebt.

Toen Kristine geboren was, had ze pikzwart haar. Enkele maanden later, toen Nana haar haren waste, vielen ze uit. Ze was kaal. Je papa en ik noemden haar "biljartbal", totdat haar terug kwam in een mooie blonde kleur. Bijnamen kwetsten haar altijd, dus zorgde Nana ervoor dat je papa en ik ze altijd gebruikten zonder echt kwetsend te zijn. Kristine maakte graag veel plezier. Ze deed iedereen plezier beleven in de kleine dingen omdat zij er zo ven genoot. Mijn hart is gevuld met tranen als ik denk aan de talloze keren dat we samen vochten of worstelden. Terwijl ik dit schrijf, vloeien de tranen over mijn wangen, als ik denk aan de menige keren dat ik al met jou gevochten en geworsteld heb. Ze hield van lachen en als ze lachte, moest iedereen mee lachen. Haar plezier was besmettelijk en verspreidde zich als een wild vuur.

We weten allemaal hoe gemeen kinderen, en dan vooral broers en zussen, tegen elkaar kunnen zijn. Met het ouder worden, werd Kristine's "speciale buik" ook zichtbaarder. Het leek wel alsof zij zwanger was. Ze leek ook kleiner en kleiner ten opzichte van haar klasgenootjes. (Domme, ongevoelige ik. Dat is waarschijnlijk waarom ze niet wou dat ik haar Pee Wee noemde in het bijzijn van haar vrienden.) Ieder jaar, bij het beging van een nieuw schooljaar, moest Nana Kristine's conditie uitleggen aan haar leraren. Zij vernamen in detail welke fysieke zaken Kristine mocht doen en welke niet. Maar wat belangrijker was, was dat ze haar zouden behandelen als een normale leerling en erop aandrongen dat ze haar huiswerk maakte. Nana is zo sterk; één woord van haar zou het schoolleven van Kristine gemakkelijker hebben gemaakt. Dit was één van de zwaarste dingen waar ik mee moest omgaan. Wat een verspilling van haar dierbaar en kort leven. Waarvoor zou zij dit alles nodig hebben? Het was nog zwaarder omdat leren, vooral wiskunde in tegenstelling tot je papa, haar niet echt lag. Als ze naar me kwam om haar wiskunde taken te laten nakijken, moest ik haar vaak zeggen dat het verkeerd was; het voor doen en haar vragen de taak opnieuw te maken. Ik kon haar horen snikken als ze de kamer uitliep en naar haar kamer ging. Ze weende niet omdat ze de taak opnieuw moest maken, maar omdat ze beschaamd en gefrustreerd was. Ik haatte mezelf. Zij en ik zouden moeten vechten en worstelen!

Ik geloof niet dat Kristine ooit gepleegd of gepest is geweest op school, omwille van haar fysieke voorkomen. Ik denk dat genade hier veel mee te maken had, vooral in de hogere school, hier zaten kinderen van uit de hele stad. Het was niet zoals de lagere school, waar ze zes jaar lang dezelfde klasgenootjes had en waar de leraren bezorgd waren over hun leerlingen. Ik denk ook niet dat iemand je papa tegen zich wou hebben door haar te pesten.

Het maakte niet uit hoe vaak je papa en Kristine ook met elkaar vochten, slaan was nooit toegestaan. Alhoewel, Kristine af en toe wel eens een klap verkocht aan je papa, maar hij kon niet terugslaan. Ik weet dat hij haar beschermde tegen het kinderen pesten. Spijtig genoeg konden noch Nana, noch je papa, noch ik of genade doen tegen de gemeenschap van sommige volwassenen. Ze wist altijd wanneer mensen haar aangaapten, en er staarden er veel naar haar. Kristine berispte ons als wij iemand, die anders was, aanstaarden. Zij wist je echt te raken met haar liefde. Wanneer zullen we leren naar anderen te kijken door de ogen van Jezus, zoals Kristine deed?

Drs Nadler en Kay vertelden ons dat we Kristine en Larry moesten behandelen alsof zijn normale kinderen waren. Nana deed dit beter dan mij. Kristine's leraren deden ook een uitstekende job. Ik weet dat ook zij wisten dat zij harder moest werken om een "C" te behalen, dan dat anderen moesten doen om "A's" te halen. Ik weet ook dat als ze je broer twee jaar eerder in de klas hebben gehad en zijn gaven kenden, de leraren automatisch hoge verwachtingen stelden aan Kristine. Ik denk niet dat ze haar ooit hogere punten gegeven hebben dan dat ze verdiende, behalve één keer dan.

Kristine miste bijna de volledige laatste maand van haar 9de jaar. Zij deed haar best om bij te blijven en stond erop naar school te gaan op de laatste dag om haar resultaten af te halen en haar kastje op te ruimen. We spraken af dat we haar punten konden afhalen in het kantoor van de directeur. Ik zou haar helpen haar kastje op te ruimen voordat de school begon en daarna gingen we de enveloppen met haar resultaten halen. Toen we naar huis reddden, kon ze niet wachten om ze te openen. Voor haar was het Kerstmis in mei. Ik zei dat ze moest wachten tot thuis, waar ze de enveloppen kon openen in het bijzijn van Nana en mij. Ze zei eerst de naam van het vak en dan haar punten. Toen Kristine ze allemaal gezegd had, realiseerde ze zich dat ze allemaal "A's" had gehaald. Zij was door het dolle heen. Ze wist niet waarom Nana en ik huilden (zoals nu). Ik weet dat het Gods plan was om er voor te zorgen dat Kristine naar school bleef gaan. Ik weet ook dat de leraren geraakt waren door haar liefde. Ik zou graag van de gelegenheid gebruik willen maken om al die leerkrachten te bedanken voor al het werk dat ze deden voor Kristine en voor duizenden andere kinderen. Ik wil een deel van dit boek aan hen opdragen. Moge zij altijd weten dat ze raken

en bezielde zijn met deze liefde door de Genade. ALSTUBLIEFT GEBRUIK ZE GENEREUS!

Kerstmis 1984 was één van die memorabele dagen (er zijn er eigenlijk te weinig). Kristine hield ontzettende veel van cadeautjes, op elk moment, maar Kerstmis was heel speciaal voor haar. Dat was haar moment om te gloeien. Zij kon nauwelijks wachten tot de cadeaus onder de boom lagen. Eens ze daar lagen, sorteerde zij ze volgens plan. Ik weet nog goed dat je papa ze een keer door elkaar gehaald had, alleen maar om haar te plagen. (Ik denk dat je zijn gevoel voor humor nu stilaan wel kent.) Het wachten was voor haar net zo plezierig als het geschenk zelf. Het maakte niet uit hoe duur of hoe groot het geschenk het was; Kristine was altijd enthousiast en ongelooflijk blij. Vreemd genoeg was je papa dat nooit, behalve dan één keer ... deze Kerstmis.

Nana en ik hadden besloten je papa een auto te kopen zodra hij zijn rijbewijs had gehaald. Wij konden, in tegenstelling tot sommige andere ouders, ons gemakkelijk veroorloven hem één te geven. Hij heeft altijd een parttime job gehad, dus hij zou gemakkelijk de wagen kunnen onderhouden. Alhoewel de meeste van zijn vrienden een auto hadden, heb ik hem er nooit ... maar dan ook nooit ... over horen klagen. We wisten dat we Kristine een auto zouden kopen als ze 16 werd. We wisten ook dat je papa volgende herfst naar de universiteit zou gaan, en daarom kochten we hem een wagen. Wij hebben altijd geprobeerd om je papa en Kristine gelijk te behandelen. Ze kregen beiden dezelfde aandacht en evenwaardige klusjes, behalve dat Kristine nooit het hondenhek moest opruimen. Je papa hoefde dan ook nooit kleren op te plooiën. Ik ben er zeker van dat, op die koude, natte dagen, wanneer je papa hondenpoep moest ruimen, en vooral als de zak dan brak omdat ie te vol was, dat hij de gelijkheid niet zag.

Kristine hielp ons deze Kerstmis te plannen, en we besloten hem deze keer speciaal te maken voor je papa. Zij speelde haar rol zo goed, dat ze er een oscar voor gehad moest hebben. Je ziet zij kon evenzeer genieten als iemand anders een geschenk kreeg, en die Kerstmis liet ze je pap volledig in het ongewisse over zijn geschenk. Toen we op Kerstavond terug kwamen van de mis, zei ik dat de garage deur stuk was en dat we via de voordeur naar binnen moesten. Ik zette de video camera al klaar voordat we naar bed gingen. De volgende ochtend begonnen we, zoals al die andere jaren, met het openen van onze cadeautjes. Toen we begonnen, zette ik de camera aan en liet hem lopen. Kristine was, zoals gewoonlijk, verantwoordelijk voor het uitdelen van de geschenken (eerst Nana, dan Pops en dan je papa). De video camera registreerde het hele gebeuren. Jouw papa kreeg een shirt of twee en een basketbal. Als je op een dag naar deze cassette kijkt, zal je zien dat hij de bal feller en feller liet botsen, terwijl hij keek hoe wij drietjes onze geschenken openden. (Dat jaar waren er veel te veel.) Let ook op zijn blik als ik hem vraag om in de garage de vuilniszak te halen, opdat we het papier en de dozen konden opruimen. Luister dan aandachtig naar het geluid wat je hoort. Dat is je papa die aan het snikken, als hij de garage deur geopend heeft. Wij namen de camera mee naar de garage en filmde hem in zijn splinternieuwe Camaro. (Toen wij naar de mis waren, had een vriend de wagen binnengereden en er een grote rode strik rondgedaan.) Je zal hem zien zitten, huilend, aan het stuur van zijn wagen. Wij huilden allemaal.

We wisten dat Kristine een wagen moest hebben als ze naar de hoge school zou gaan, en dat de wagen aangepast zou moeten zijn. Kristine kon geen veiligheidsgordel dragen. Niet dat die niet zou passen, maar omdat als zij een ongeluk zou hebben, de gordel haar lever of milt zou kunnen doorboren. Zij zou ook speciale verlengingen moeten hebben aan de gas en rem pedalen. Dat alle smaakte het bijna onmogelijk voor haar om met standaard wagens te rijden zoals je papa er eentje had gekregen. Kristine zou volgend jaar 16 worden, en dus besloten we om je papa er een cadeau te doen terwijl hij nog op de hogere school zat. (Nog meer van die gelijkheid). Ik zal eeuwig het beeld koesteren van je papa's gezicht achter het stuur van die wagen met die grote rode strik. Hij was de brief aan het lezen die ik voorhem achtergelaten had in de wagen. De tranen rolden over zijn wangen. (Vraag je papa maar eens of hij die brief nog heeft, ik denk van wel, ofwel heeft Nana hem.) Enkele minuten later ging je papa een ritje maken met Kristine, terwijl Nana en ik verder

opruimden. Het plezier en de opwindning die door Kristine's lichaam gingen die dag en de daaropvolgende dagen, waren ook speciaal voor Nana en mij. Zij was met me mee gegaan om de auto te kopen en was betrokken in elk detail dat gepaard ging met deze verrassing. Ze had niet gelukkige kunnen zijn als ze zelf een wagen had gekregen.

Januari was het begin van een verschrikkelijke nachtmerrie. Nana bracht Kristine naar haar dokter voor een check-up, die altijd gepaard ging met bloed prikken. Kristine haatte dat. Toen de dokter naar Kristine haar hart luisterde, werd zijn gezicht bedekt door bezorgdheid en daarna met paniek. Deze dokter onderzocht Kristine ongeveer drie keer per jaar en dat duurde nu al verschillende jaren. De resultaten van elk onderzoek werden altijd naar Dr Nadler en zijn staf gestuurd, zodat Kristine's Neiman-Pick ziekte opgevolgd kon worden. Herinner je je nog dat ze ons gezegd hadden dat haar levensverwachting drie tot vijf jaar was ... Ze was nu 15. De meeste dokters die deze ziekte onderzochten, konden niet geloven wat er in haar rapport stond geschreven. Degenen die haar onderzochten, konden niet geloven wat ze zagen. Ik weet nog goed dat een dokter van Denver naar Chicago kwam om Kristine te zien, omdat hij niet kon geloven wat hij in haar rapport las, dat ze zo normaal was als ze was. Kristine moet ongeveer acht geweest zijn, toen ze gedacht moest hebben dat de dokter haar voor de gek hield toen hij haar vroeg om het alfabet op te zeggen, om op een rechte lijn te lopen. Ze deed dit alles met het grootste gemak. Al de andere kinderen van haar leeftijd, de Neiman-Pick hadden, waren erg beperkt in hun mogelijkheid van denken en in het gebruik van hun motoriek. Zij waren veeleer beperkt door een zwelling in de hersenen.

Neiman-Pick is de naam van een ziekte (of een probleem), die, als ik het goed begrijp, het lichaam ervan weerhoudt de carbohydraten die in het lichaam zijn opgenomen, af te breken (sommige of allemaal, daar ben ik niet zeker van). Degen die niet geconsumeerd worden, worden normaal gesproken ergens in het lichaam opgeslagen. Bij Kristine was dat in haar lever en haar milt. Bij sommige kinderen wordt dit in de hersenen opgeslagen. Ze hebben ons gezegd dat de ziekte zelf niet dodelijk is, maar dat ze wel het lichaam verzwakt en iets anders de oorzaak is van het overlijden. Larry stierf aan bloedvergiftiging, en, net als bij zijn zus, had hij, voor zover wij weten, geen opslag probleem anders dan de lever of de milt.

De dokter vertelde Nana dat Kristine haar hart verstopt geraakte en dat ze nog maar hooguit drie maanden te leven had. Hij zei dat ze te zwak was om nog naar school te gaan en dat we haar thuis moesten houden. Wat hij nog allemaal verteld heeft tegen Nana was niet meer belangrijk of ik ben het vergeten. Nadat hij de eerste woorden had uitgesproken, telde niets meer. Ik was op zakenreis toen Nana me in Californië opbelde; ik keerde zo snel ik kon terug naar huis. De ganse terugweg moest ik denken aan Nana en dat ik niet bij haar was toen ze dit nieuws kreeg. Ik weet niet hoe, maar dank God, dat ze in staat was geweest om die lange weg met Kristine in de wagen heeft kunnen afleggen. We belden meteen Dr Nadler toen ik thuis was gekomen. Hij kon niet geloven wat we hem vertelden; hij had nog nooit gehoord van iemand die Neiman-Pick had en een verstopt hart. De volgende dag, had hij, via onze dokter in Joplin, testen bevolen, waaronder een elektrocardiogram (EKG). Toen deze testen gedaan waren, bevestigde hij het hartprobleem van Kristine. Er was niks meer dat we konden doen om haar te redden. Toen ja papa 14 jaar was, gingen hij en ik voor het eerst samen jagen in Wyoming. Tijdens de rit vertelde ik hem dat zijn zusje Neiman-Pick had. Zo goed als ik kon legde ik hem uit wat die ziekte juist inhield. Ik herinner me mijn juiste woorden niet meer, toen ik de oorzaak van zijn broers dood verklaarde en Kristine's huidige toestand en de reden van haar "speciale buik". Maar ik zal nooit vergeten dat ik het hem verteld heb. Dit was één van die twee keren dat ik me afvraag of ik toen niet beter gezwegen had. (Ik zal je van die andere keer wel eens vertellen.) Ik kan alleen troost vinden in het feit dat dezelfde genade die Nana en mijn steunde, ook daar was voor je papa. Die hem de kracht gaf te horen en te aanvaarden, dat zijn zus aan dezelfde ziekte leed waaraan zijn broer gestorven was.

We vertelden je vader niets van haar hart probleem en we haalden Kristine ook niet weg van school.

Ik vertelde het aan onze moeders en aan een paar mensen op kantoor. We probeerden om de komende vier maanden zo normaal mogelijk te leven. Weenden en baden als Kristine of je papa ons niet konden zien. Ik werkte nog maar enkele uren per dag en reisde niet tijdens die maanden. Ik ben mijn collega's bij L&P zeer dankbaar dat ze Nana en mij de tijd gaven om tijd door te brengen met Kristine, en ook voor de ruimte die we kregen om te verwerken wat nog moest komen.

Maart kwam en ging. In April, begonnen Nana en ik opnieuw te geloven dat Kristine ging bewijzen dat de dokters het fout hadden. Maar al snel kwamen we erachter dat dat niet zo was. Tegen de eerste dag van mei was Kristine zo verzwakt dat ze niet meer naar school kon. Toch stond ze erop om haar schooltaken te maken. Afstuderen in haar 9^e jaar middelbare school was belangrijk voor haar. Ze zei het hen - - iedereen, stuk voor stuk. Terwijl ik deze woorden schrijf, komt de woede weer naar boven; ik had iets gedaan moeten opdat zij niet zo moest afzien met haar studies. Genade hield me tegen, Gd wist beter dan ik, hoe belangrijk het was voor haar om haar 9^e jaar af te maken.

Ik heb je eerder al verteld dat we de leraren gevraagd hadden haar hetzelfde te behandelen als alle andere kinderen. Op de laatste schooldag wou Kristine haar punten gaan afhalen en haar kastje opruimen. We gingen al vroeg naar school om de drukte voor te zijn. Het maakte niks uit voor haar dat haar benen in het verband zaten. Dit verband absorbeerde het vocht dat uit haar lichaam droop omdat ze zo zwak en ziek was. Zij wou haar kastje opruimen en weten of ze geslaagd was en in september in het 10^e jaar zou mogen beginnen. Ik ben er zeker van dat iedereen in de stad nu wist hoe Kristine's conditie was. Ik wou dat Kristine haar leraren en al de mensen die haar liefhadden de vreugde en hernieuwde kracht hadden kunnen zien toen ze haar punten zag.

Kristine hield ervan om in het water te zitten, daar had ze geen last van haar "speciale buik". Ze kon uren doorbrengen in het zwembad. De zwembaden in onze buurt gingen pas open in mei, maar Jim en Jean Hunter boden ons hun privaat zwembad aan. Ze zeiden dat we het altijd mochten gebruiken, en dat deden we bijna elke dag. We waren daar voor enkele minuten of enkele uren. Het hing ervan af hoe Kristine zich voelde. Als zij thuis waren als wij er waren, dan lieten ze ons dat nooit weten, niet omdat ze ons niet wilden zien ... Zij wisten hoe belangrijk deze tijd voor ons was en dat we er meer uit konden halen als we alleen waren.

Voordat Kristine permanent aan de zuurstoffles moest, bonden we een kleine fles vast aan haar rolstoel. Nana en ik duwden haar bijna elke dag, drie blokken naar het zwembad van de Hunters. Hoe verzwakt ze ook was, ze wou nooit uit het water komen. Ik wil graag Jim en Jean bedanken voor hun medeleven.

Ondanks genade, kan ik nog steeds geen kind in een rolstoel zien zitten zonder dat ik moet wenen ... soms zelf zichtbaar. Goed wetende dat ze voor sommige mensen goed doet. Ik zal altijd een afkeer hebben van de pijn die het veroorzaakt in mijn hart als ik eraan denk hoe ik Kristine duwde.

Tijdens de tweede week van juni, kreeg onze kerk een nieuwe minister. Ik weet zeker dat het standaard procedure is dat de oude minister de nieuwe inlicht over het reilen en zeilen van de gemeenschap. Zijn eerste dag in Carthage bracht hem naar ons huis. Het eerste wat hij zei tegen Nana en mijn was, "Laten we samen bidden". Jay Proviance bracht ons die dag een grote dosis rust en vrede. De komende drie weken zouden we iedere dag samen bidden. Ik voel nu dat je papa niet bij ons was toen we baden, maar we baden ook voor zijn sterkte.

Tijdens die laatste maand, viel Kristine soms iedere vier à vijf uur in slaap en werd 's nachts om om het even welk uur wakker. We wilden niet dat ze alleen zou zijn als ze wakker was, daarom hadden we een intercom geïnstalleerd tussen haar kamer en de onze. We hadden haar gezegd dat ze ons moesten biepen als ze wakker was. Tijdens deze wakkere momenten speelden we een spelletje kaarten dat "smokem" heette, en Kristine won altijd. Ik liet haar niet winnen, ze won gewoon ... een kleine vorm van genade. Op een avond besloot ik dat ik zou gaan winnen, dus verwijderde ik de

vier azen en verstopte ze onder mijn kussen. In dit spel had degene die twee of drie azen had alle macht. Ik zorgde er niet alleen voor dat ik de vier azen had, maar ook dat ik ze ongezien tevoorschijn kon halen wanneer ik ze nodig had. Stel je voor, je eigen dochter bedriegen. Weet je wat ik die nacht geleerd heb, Noah? Ik heb geleerd dat Genade niet verslagen kan worden; zij won. Na dat spel lachten we toen ik haar vertelde wat ik gedaan had. Ik ben blij dat die avondons zoveel plezier had gebracht, en ik lach doorheen mijn tranen telkens ik hieraan terugdenk. Op een avond biepste Kristine me om 2h00 om te vragen of ik zin had om te kaarten. Ik zei altijd "Ja". Maar na dat incident, telde ze altijd de azen voor we begonnen. Ze moest altijd lachen als ze de kaarten aan het tellen was. Ik moest daar ook om lachen. Noah, hoe zeer ik ook van je hou, en hoezeer ik ook alleen het beste voor je wil, ik kan je niet beloven dat ik nooit zal oefelen tijdens een spelletje; en toch zeker niet als het zal ontaarden in hetzelfde geschater en in dezelfde herinnering aan jou. Desalniettemin, zal ik altijd eerlijk zijn over mijn bedrog, net zoals ik was tegenover Kristine die avond.

Ik denk niet dat ik vijf uur gewerkt heb in de hele maand juni. Ik zal Harry, Felix, Duane en Henry eeuwig dankbaar zijn. Zij vroegen nooit, en ik hoefde nooit uitleg te geven. Zij, net als mijn andere collega's, zullen nooit weten wat hun stille steun voor mij betekend heeft --- toen en nu. Ik zal ook nooit vergeten wat Debbie Leggett voor me gedaan heeft. Zij beschermde me alsof ze een leger van miljoenen manschappen was. Genade was overal.

Tijdens de ochtend van 1 juli, ging ik, nadat ik Kristine's rug gemasseerd had, de keuken en zei tegen Nana en je papa dat Kristine vandaag zou sterven. Ik weet niet hoe het kwam dat ik het wist, maar ik wist het gewoon. Ik denk dat het de eerste keer was dat ik je papa vertelde hoe ziek ze eigenlijk was. Ik hoop dat je papa mij vergeven heeft dat ik hem dit niet eerder verteld heb. Nana en ik moesten onze tweede kind zien sterven. Hij zou zijn zus zien sterven, wetende dat hij ooit nog maar alleen zal zijn. Je papa was net 17 geworden. Genade heeft voorhem meer gedaan dan mijn gebrek aan gevoeligheid. Ik ging terug naar Kristine's kamer en ververstte de verbanden rond haar benen. Toen, vroeg ik je papa om de tijd die hij dacht nodig te hebben, door te brengen met zijn zus. Ik zou er alles voor gegeven hebben om te weten wat ze toen allemaal tegen elkaar hebben gezegd.

Terwijl zij hun tijd samen hadden, ging ik buiten naar het terras, keek naar de Hemel en schreeuwde tegen God. Ik gaf Hem alle namen die ik kon bedenken. Ik was vervuld met woede en moest die op iemand of iets bekoelen, net zoals met die puppy 11 jaar eerder. Als God op dat moment verschenen was, en denk dat ik hem vermoord had. Nana kwam naar buiten. Ze zei niets toen ze op me afkwam? Wat een moed. Ze wist hoe ik reageerde als ik buiten mezelf was. En op dat moment was ik verloren en buiten mezelf, alleen God kon me vinden. En Hij vond me, door Nana. Nana kwam dichterbij en nam mijn beide handen in de hare, keek me diep in mijn gezwollen ogen, en zei, "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiedde". Een vredig gevoel, zoals ik nog nooit eerder ervaren had, vloeide door Nana's handen, en overwon mijn woede, en vervulde me. Ik wist dat God hier bij me was. Zijn kracht zou ons steunen en ons helpen deze dag samen te doorstaan. Kristine's beste vriendin, Cindy, kwam ook nog even langs. Toen zij wegging, bleven Nana en ik nog twee uur bij Kristine. Zij stierf terwijl wij in haar kamer waren. Ik zal het altijd betreuren dat ik haar verteld heb dat ze ging sterven. (Dit is het tweede moment waarop ik wou dat ik mijn mond gehouden had.) Ze moet echt bang geweest zijn. Ik heb vele fouten gemaakt, maar genade gaf me de mogelijkheid om ze in Christus' handen te leggen en verder te gaan, ondanks de fouten, niet dankzij de fouten. Hij draagt nu deze lasten voor mij. Kristine's laatste woorden waren, "Help mij". Tot op dit moment, had ik altijd gedacht dat ze het tegen Nana en mij had. Genade maakte duidelijk dat ze het niet tegen ons had ... Ze had het tegen Jezus.

De dag na Kristine's overlijden, overtuigde Jay Proviance, met de hulp van God, ons om het Kristine Marie Wells Scholarship Fund op te richten. Kristine wou altijd lerares worden. Ons huis

was vol met vrienden die ons probeerden te troosten. De gebaren van liefde waren overal, maar ik wou ze niet aannemen.

Harry and Doris Greninger kwamen langs en raakten ons (eerst Nana) met een boek, Tracks of a Fellow Struggler. Dit boek heft veel steun gebracht voor Nana. (Ik denk dat ze het drie keer gelezen heeft tijdens onze vlucht naar Kenosha, voor de begrafenis.)

Ik zat alleen aan de keukentafel. Nana en onze bezoekers waren in de woonkamer. Jay kwam tot drie keer naar me toe en zei dat er mensen waren die vroegen wat ze voor ons konden doen in nagedachtenis aan Kristine. Ik verwierp zijn voorstel iedere keer. Toen hij begon over dat fonds, weer een gebaar van liefde, hielp hij me inzien dat Kristine en haar liefde konden verder leven, voor altijd. Dat is ook de reden waarom mijn hart gevuld wordt met tranen van geluk telkens ik het liedje van de film "Titanic" hoor. Kristine's hart "will go on and on", voor altijd.

Twee maanden voor haar dood, had ik Kristine's kist uitgekozen ... een mooie duurzame witte kist. Toen ze gestorven was, brachten Nana, jouw papa en ik haar naar de funerarium, te samen met haar favoriete witte kleding. Toen de kist aankwam op het kerkhof in Kenosha, openden Nana, je papa en ik de kist voor de laatste keer. We wierpen een laatste blik op Kristine. Toen we daar stonden, opende Nana haar portemonnee en haalde er het kruis uit van de Lay Witness Sunday. Ze gaf het aan mij zodat dat ik het in Kristine's handen kon plaatsen voor de kist terug dichtging. Kristine ligt begraven in Kenosha, naast haar broer Larry. Nana en ik zullen naast hen begraven worden. Als je daar ooit naar toe gaat, zul je drie grafzerken vinden die bij elkaar horen. Op Larry's grafzerk staat "ONZE BABY". Op Kristine's grafzerk staat "ONZE DOCHTER". En de op de onze staat "EN NU ZULLEN WE WETEN WAAROM."

HOOFDSTUK 9: Eddie.

II Korintiërs 9:8 “En God heeft de macht u met alle gaven te overstelpen.”

Op een dag, we woonden toe in Kenosha, toen ik, na de lunch, terug naar mijn werk wandelde, passeerde ik de parking van het ziekenhuis. Ik zag daar een man die voorovergebogen zat in zijn auto. Ik tikte tegen het raam en vroeg of alles in orde was. In eerste instantie dacht ik dat hij dood was. Hij keek op en zei “Mijn vrouw is ziek, en ik kan haar niet helpen”. We bleven een tijdje door praten en toen ik zeker was dat alles in orde was met hem, wandelde ik verder naar mijn werk.

Dat was het begin van één van de innigste vriendschappen die ik ooit gekend heb. De volgende keer dat ik Ed Chemic ontmoette was in de Wells Company. Hij kwam bij ons een multi-spindle machine kopen voor zijn bedrijf. De komende maanden zouden we elkaar nog geregeld ontmoeten in de Wells Company; hij deed subcontract werkzaamheden en zocht subcontractors voor ons. Het was zo druk bij ons, dat de volledige staf gemiddeld 50 à 60 uren per week presteerde. We konden de bestellingen niet volgen. De volgende 5 of 6 jaar, zocht hij me geregeld op op mijn werk. (Hij belde nooit; hij dook gewoon op.) Hoe druk ik het ook had, of hoe ver ik ook achter lag op schema, er was altijd wel tijd voor ons om even samen te zijn. We zouden samen gaan lunchen, en dan vertelde hij me alles over zijn leven. Ik was gefascineerd en geïnspireerd door realiteit van zijn verhalen en door zijn gave om ze tot leven te laten komen. Ik had het gevoel dat ik zijn levenslessen beleefde en er van leerde terwijl dat ze gebeurden. Zij waren allen vervuld van geloof en hoop. Eddie kende het woord “negatief” niet ... alleen maar “positief”. Zijn glas was nooit halfleeg; maar altijd halfvol.

Eddie (zo noemde je papa en Kristine hem altijd) zei altijd dat hij zo oud was als de kalender. Hij was geboren in Oostenrijk en geëmigreerd naar Amerika in 1909. Hoe meer tijd we samen doorbrachten, hoe meer we van elkaar begonnen te houden. Op een dag, toen zijn vrouw Mary weg was, nodigde ik hem uit om bij ons te komen eten. Tussen Kristine en Eddie was het liefde op het eerste gezicht; hij wist niet dat ze de Neiman-Pick ziekte had. Zij speelden als kleine kinderen tot het etenstijd was. Nana hield ook van hem omdat Kristine zo aan hem gehecht was. Als hij op visite was, had hij alleen maar oog voor je papa en Kristine ... niet de tv, Nana of ik ... Eddie wist wat echt belangrijk was. De komende jaren, was hij de grootvader die je papa en Kristine nooit gehad hebben. Voordat ik verder ga, moet ik even zegen dat, toen ik hem bezig zag met onze kinderen, heb ik geleerd hoe ik een grootvader moet zijn voor jou, Noah.

Toen Eddie zijn vrouw stierf, was hij complete verloren. Hij had vier kinderen, waarvan er drie in een omtrek van 16 km van hun huis woonden. Ik wist dat hij zich eenzaam voelde, alhoewel hij dat nooit zei. Eddie en zijn vrouw hadden geen kerkelijk leven. Toen ik op een dag bij hem thuis was en naar zijn verhalen luisterde, die gingen over zijn bijna 40-jarig huwelijk, waren zijn kinderen boven op de slaapkamer druk bezig de spullen van zijn vrouw onderling te verdelen. Ik vroeg hem of hij geloofde in God. Ik denk dat hij de eerste persoon is aan wie ik deze vraag ooit gesteld heb. Misschien kwam het door de manier waarop ik deze vraag gesteld had, dat hij hem ontweek en over iets anders begon te praten.

Nu dat hij alleen was, nodigden we hem vaker uit. We werden een deel van elkanders leven. We vroegen niets van elkaar, behalve elkanders gezelschap. In 1972 of 1973 nodigden we hem uit om mee naar de kerk te gaan. In het begin voelde hij zich ongemakkelijk, maar na enkele keren, begon hij zich er thuis te voelen en werd ook een deel van andere kerkgangers hun leven. Ik kan me nog de namiddagen herinneren aan het zwembad van de Dickow's, toen zij, niet wij, Eddie uitgenodigd hadden. In de kerk zat hij altijd naast Kristine en luisterde vol overgave naar de preek. Soms bespraken we de preek tijdens de lunch na de kerkdienst. Eddie bracht bijna al zijn vakanties door met ons, voor dat we verhuisden. Ik denk niet dat zijn kinderen om hem gaven, alhoewel ik graag

gewild zou hebben dat ze dat toch deden.

Wij verhuisden naar Carthage, net voor Thanksgiving in 1974. Ik geloof dat dat de enigste Thanksgiving of Kerstmis was die hij niet met ons heeft doorgebracht tot Kristine's overlijden. Als je naar onze home-movies zult kijken, zal je Eddie onmiddellijk herkennen. Let vooral op de liefde en intelligentie in zijn ogen, en niet op het feit dat hij enkele voortanden miste of dat hij dringend aan een scheerbeurt toe was.

Nana was als een dochter voor Eddie. Zij nam altijd de tijd om leuke kleren uit te zoeken voor hem, en deed cadeau met Kerstmis of met zijn verjaardag. Ik denk dat dit de enige kleren waren die hij kreeg gedurende het jaar. Nana zorgde altijd goed voor zijn tanden en bereidde zijn lievelingsgerechten. Ze had hem ook eens een plakkaat gekocht waarop stond "Het enige verschil tussen een hinderpaal en een springplank, is de manier waarop je ze gebruikt". Toen Eddie gestorven was, heb ik zijn kinderen gevraagd of ik dit plakkaat terug kon hebben; ik ben erg dankbaar dat ze ja zeiden. Vraag Nana maar eens of je het mag zien, samen met de foto waarop we hem het geschenk voor Kerstmis gaven. Ik hoop dat je papa ze alle twee wilt hebben zodra Nana en ik naar huis zijn gegaan.

We hadden Eddie gevraagd om met ons mee te verhuizen naar Carthage. Het van elkaar gescheiden zijn viel hem zwaar. We misten hem en wat hij in ons leven bracht. Spijtig genoeg besloot hij om in Kenosha te blijven. Misschien dacht hij dat we hem probeerden te koppelen met Nana's moeder; we plaagden elkaar daar soms mee. Ik denk dat de echte reden was dat hij geen last wou zijn voorons. Hij zou ongeveer vier tot acht weken per jaar doorbrengen in Carthage, en ik ging nooit naar Kenosha zonder even bij hem aan te lopen. Ik zou vele nachten doorbrengen in zijn huis. Maar dat is een heel ander verhaal, dat ik je ooit eens zal vertellen.

Eddie, net zoals Lala en Nana, toonden me om onvoorwaardelijk lief te hebben, zoals hij Nana, mij, je papa en Kristine liefhad. Ik heb Eddie nooit weten roken, drinken, vloeken of liegen. Hij was een van de meest intelligente mensen die ik ooit gekend heb. Zijn verschijning of zijn levensstijl straalden geen succes uit (auto's vol met rommel, oude machine en heftrucks rond zijn huis). Hij stierf met minder dan \$ 10,000 op zijn bankrekening, toch denk ik aan hem als één van de rijkste en meest succesvolle mensen die ik ooit zal kennen. Hij had me verteld dat hij vier maal miljonair geweest was en het iedere keer weer kwijtgespeeld was. Hij heeft fabrieken gehad die werk konden doen die geen enkel ander fabriek konden doen, en hij was ook een keer professor bouwkunde geweest aan de Northwestern University. Eddie vertelde me dat hij meer dan 100 verschillende jobs gehad heeft, en zodoende in staat was geweest om "de rest van de show" te zien. Hij had me over de meeste verteld en van het feit dat zijn gezin verscheidene malen moest verhuizen en weer opnieuw moest beginnen.

Toen we Kristine naar Detroit moesten brengen om Dr Nadler te zien voor haar jaarlijks onderzoek. Besloten we om Eddie mee te vragen. Toen we daar waren bezochten we het Henry Ford Museum en Greenfield Village. Ik kan nauwelijks wachten om jou hier eens mee naar toe te nemen. Als we gaan, zal ik proberen om zoveel mogelijk van Eddie's verhalen te vertellen als ik me kan herinneren. Zijn leven ging gepaard met talloze technologische veranderingen, de meeste ervan waren kunstvol uitgesteld in het Ford Museum. De tweede dag moest ik een rolstoel huren voor Eddie. Hij was compleet uitgeput van de eerste dag, maar hij was nog fit genoeg om zijn verhalen te vertellen. Om de beurt duwden we doorheen Greenfield Village.

Eddie stierf in 1988. Hij was nooit terug de oude geworden na Kristine' dood. Hij was erbij toen we haar begroeven, en ik denk dat een groot deel van hem samen met haar begraven was die dag. De volgende drie jaren, werd Eddie nogal vergeetachtig en hij was slim genoeg om dit te weten. Het verveelde hem uitermate. Hij is nooit meer teruggekeerd naar Carthage, maar ik heb verscheidene

nachten doorgebracht bij hem thuis. Dan sliep ik op de bank, dan sliep hij op de bank en gaf mij zijn bed.

Ik heb me nooit zo dicht bij Eddie gevoeld als toen zijn kinderen me vroegen te spreken op zijn begrafenis. Nee minister ... ik ben het maar die afscheid kom nemen van Eddie. Ik vertelde zijn kinderen en enkelen vrienden, die daar waren, dat ik geloofde dat hij een echte Christen was en een dienaar van onze Heer. Hij droeg zijn Christen zijn op een manier dat niet iedereen het kon zien ... hij leefde het. Wat voor de buitenwereld zichtbaar was, was niets vergeleken met de liefde die zich bevond in bijna alles wat hij zei en deed. Ik ben in staat om jou en anderen lief te hebben doordat Eddie me geleerd heeft lief te hebben en, net zoals Lala, te zoeken naar het goede in elk van ons.

HOOFDSTUK 10: Jouv mama en papa.

I Petrus 1:13 “Vestigt heel uw hoop op de genade die uw deel wordt, wanneer Jezus Christus zich zal openbaren.”

Geen enkel verhaal over de tekenen van liefde, waarnaar we verwezen hebben in dit boek, zou complete zijn zonder over jouw mama en papa's liefde, voor Nana en mij, te spreken. Zij hebben hun eigen verhalen die ze aan jou (en misschien je broers en zussen) zullen vertellen. Ik ga niet proberen hun verhalen te vertellen; dat is iets wat ik aan hen laat.

Ik wil beginnen met zeggen dat als God mij een zoon had laten uitkiezen, en had laten bepalen hoe hij zou opgroeien, leren, volwassen worden, dat ik het niet beter gedaan zou hebben dan dat God nu gedaan heeft. Ik hou meer van je papa dan van wie ook (mijn liefde voor Nana is anders). Ik ben zo trots op je papa, dat er geen woorden zijn om dit gevoel te omschrijven. Toch (meestal) behandel ik hem niet op die manier. Wat voor een liefde is dat? God, waarom behandel ik degenen waar ik van hou op zo'n manier? Doen andere mensen dat ook? We zouden toch beter moeten weten. Vergeef het me, Spunk.

Ik heb je papa een brief geschreven als geschenk voor zijn laatste schooljaar. Als hij het nog heeft, moet je maar eens vragen of hij het met je wil delen. Als hij het niet meer heeft, kan hij het misschien vertellen, als hij nog weet wat erin stond. Ik hoop dat het voor hem net zoveel betekende als voor mij. De volgende jaar, toen hij toen wegging voor zijn tweede jaar universiteit, gaf ik hem het volgende boek One Year Through the Bible. Toen hij wegreed, bad ik dat hij Jezus Christus opnieuw zou ontdekken en leren kennen in dit boek. Hij had vele vragen en twijfels tijdens zijn eerste jaar. Wie kon hem dat kwalijk nemen, als je nagaat wat hij al verloren had en de manier waarop hij zijn ouders zag lijden. Hij moest zich wel afvragen of God bestond. Ik was ongerust, maar Nana heeft nooit twijfels gehad. Ik was er niet zeker van, totdat Nana en ik naar “Raiders of the Lost Ark” gingen kijken. Aan het einde van het verhaal, moet de held een levensbelangrijke keuze maken tussen verschillende bekertjes, en diegene eruit kiezen die Christus gebruikt had tijdens Het Laatste Avondmaal. Nadat hij zijn keuze gemaakt had, begon de film en de muziek je te raken toen bleek dat de acteur de juiste keuze gemaakt had en zodoende zijn eigen leven, gered had. Nana fluisterde iets in mijn oor, en toen begon ik te huilen. Vanaf dat fragment weet ik niet meer hoe de film verder verliep. Ik heb hem op video, en op een dag zullen jij en ik hem tot het einde bekijken. Nana en jouw papa hadden de film een week eerder gezien en toen de acteur de ene beker na de ander bekeek, koos je papa de juiste beker eruit. Ik, ik zat er volledig naast. Ik had het verband tussen de bekertjes niet gezien. Jouw papa zag het verband meteen. Hij koos de juiste, omdat het de eenvoudigste was ... degene die Christus gekozen zou hebben. Zijn hart was waar Christus' hart zou zijn.

Ik weet niet of hij het boek, One Year through The Bible, ooit heeft uitgelezen, maar ik weet dat Christus leeft en werkt in zijn leven (ook in dat van je mama, en ik ben er zeker van dat ook zij hier veel mee te maken had). Als ik naar jou kijk terwijl je aan het bidden bent of als je “Lang zal ie leven” aan het zingen bent voor Jezus tijdens ons Kerstdiner, dan weet ik dat hij leeft in het midden van jullie gezinnetje.

Noah, ik heb je verteld dat ik tegen mijn moeder, vader, broer, zus en vele van mijn vrienden gelogen heb tijdens mijn jonge jaren. Ik geloof dat, dankzij de liefde van Nana, Tom and Kristine mijn talent om te liegen niet hebben geërfd (al er dan al zoiets bestaat). Op een avond, toen je papa 12 jaar was en Kristine 10, zaten Nana en ik samen met hen rond de tafel en sloten de volgende deal met elkander: “Wij willen dat jullie beiden, ons altijd de waarheid vertellen, wat de gevolgen ook mogen zijn. Je papa gaf me vele kansen om trots op hem te zijn, toen hij Eagle Scout werd ... als topscorer en rebounder van zijn basketteam ... toen hij afstudeerde aan de universiteit en zijn MBA

ontving. Maar, één van mijn trotste herinneringen aan je papa was toen hij naar voren kwam en toegaf dat hij iets verkeerd gedaan had op school. Hij aanvaardde de straf die hij van de school kreeg. Er waren 13 of 15 andere jongens betrokken in dit voorval, maar alleen jouw papa had het lef om het toe te geven toen ik het hem vroeg. Ik ben zo blij dat we deze deal met je papa en Kristine hadden afgesloten. Nana en ik waren niet altijd even blij met wat we te horen kregen, maar we wisten wel altijd dat het de waarheid was. (Er is nog meer met dit verhaal, en ik hoop dat je papa je het ooit zal vertellen.) Dat is een ongelooflijk gevoel als je een ouder bent. Het teken van de waarheid is zeer gevoelig.

Toen jouw mama voor het eerst in ons leven kwam, net voor Thanksgiving in 1992, had ik het gevoel dat God me een nieuwe dochter had gegeven. Ik moet je niet vertellen, hoe gelukkig je moet zijn met haar als je mama. Tegen de tijd dat je dit kunt lezen, zal je dit al beter weten dan dat ik je nu kan vertellen. Wat ik je wel wil zeggen is dat je mama gezegend is met haar eigen speciale manier van liefde. Het stroomt uit elke porie van haar lichaam als ik zie hoe ze jou vasthoudt, je dingen aanleert, en zelfs wanneer ze “nee” tegen haar kleine Noah zegt. Zij is gezegend met die speciale gave die moederschap genoemd wordt. En voor zover dat ik kan zien, doet ze op haar eigen manier een uitstekende job, net zoals Nana dat op haar speciale manier deed. Ja, ze hebben beiden een andere manier van “moeder zijn”; en dit is ook hoe God het zou willen.

Jouw mama heft me één van de meest hartverwarmende geschenken gegeven, zoals het boek When the Last Acorn Is Found of de Kerstnagel die elk jaar in onze Kerstboom hangt. Ik koester deze geschenken net zoals de kaarten die je papa en Kristine me gaven voor Kerstmis. Om eerlijk te zijn, ik voelde me zo gezegend met deze twee geschenken, dat gelijkaardige geschenken gegeven heb aan mijn vrienden. Jouw mama's liefde heeft vele levens geraakt. Ik dank god niet vaak genoeg voor haar. DANK U, GOD.

HOOFDSTUK 11: Teken en.

Vera

Hebreeën 4:16 “Laten wij daarom vrijmoedig naderen tot de troon van Gods genade, om barmhartigheid en genade te verkrijgen en tijdige hulp.”

Iedereen zou gezegend moeten zijn met een Vera in zijn of haar leven. Ik weet dat ik hiermee gezegend ben, alhoewel ik God noch Vera hiervoor genoeg bedank. Jouw Nana heeft mijn hart veroverd; ik heb haar beloofd dat dit zal duren tot de dood ons scheidt. Maar Vera heeft ook een speciaal plaatsje in mijn hart. Mijn hart heet ook een plaats die speciaal gereserveerd is voor goede vrienden, waarmee je alles kan delen en die onvoorwaardelijk van je houden. Vrienden zoals Vera, Eddie, Christus, die je kennen zoals je bent, en evenzeer van je houden en steeds hun best doen om je te helpen te worden wat je wil.

Als vriend heeft Vera me geholpen mijn doel in leven te vervullen. Gedurende 13 jaar is ze verschillende dingen voor mij geweest, inclusief een vriend.

- Een spirituele mentor, die me steeds uitdaagde Christus te leren kennen op verschillende manieren.
- Een persoon om mee te praten, iemand die bereid was te luisteren en te antwoorden, maar al te vaak wetende dat het niet het antwoord was dat ik wou horen.
- Bereid om veel meer te doen dan nodig, en dan nog de werken tot een goed einde bracht.
- Ervoor zorgen dat ik meer gekregen heb dan ik eigenlijk verdiende.
- Bereid om mijn haard tijd, steun en begrip te geven.
- Bereid om datgene te doen wat ik niet wou doen (en in één geval niet kon doen)
- Bereid om mij te vertrouwen als ze iemand nodig had om te praten of steun te zoeken.

Toen Debbie Leggett, mijn secretaresse, besloot om thuis te blijven om voor de opvoeding van haar kind te zorgen, duurde het enkele jaren vooraleer ik de steun vond die ik zocht. Toen ik mij aan het voorbereiden was voor een volgende sollicitatie gesprek, kwam Vera mijn kantoor binnen; we werden aan elkaar voorgesteld. Onze office manager, Jane, dacht dat Vera “De ware” was, en wou dat ik haar zou ontmoeten. Ik ben niet goed in sollicitatiegesprekken, en ik wist niet welke vragen ik moest stellen. Vera was zeer professioneel gekleed en stak haar hand naar me uit met een grote zelfzekerheid toen ze me begroette, “Hallo, mijn naam is Vera”. Ik wist meteen dat we haar de job moesten geven, maar moest toch één vraag stellen.

“Wat vind je ervan om ook privé werk te doen?” Ze antwoordde, “Geen probleem, zolang als je geen boeman bent.” Ik weet niet wat ze daarmee bedoelde, dus vroeg ik het haar. Zij antwoordde, “Dat wil zeggen een!@\$#^&\$##. Ik kon nog maar alleen zeggen, “je bent aangenomen!” Kort daarna, gingen we naar de bank en voegden haar naam toe aan de handtekeningenlijst voor de betaalkaarten en rekeningen. Ik heb nooit een bankuittreksel nagekeken, haar werk gecontroleerd of teleurgesteld geweest in het vertrouwen dat ik in haar heb. Dat was het begin van een vriendschap die nog steeds blijft raken.

Wat er tussen mij en Vera is, is voor het grootste deel aan Vera, of ze het wil vertellen of niet. Ik heb je reeds verteld dat zij ervoor zorgde dat ik meer kreeg dan ik verdiende. Ik zal even een voorbeeld geven. Het boek Tracks of a Fellow Struggler, dat een grote steun was voor Nana en mij na Kristine’s dood, werd uit de druk genomen. Wij hadden al ongeveer 100 exemplaren van dit boek weggegeven, en Vera wist hoe belangrijk dit voor mij was, om iemand te helpen die dezelfde dingen doormaakte als ons. Vera typte, met toestemming van de auteur, de laatste kopie van het

boek over op haar computer, zodat ik dit warm verhaal kon blijven delen met anderen. Door haar meeleven ... niet alleen voor mij, maar ook voor anderen die zij wellicht nooit zal kennen ... heeft zij een teken van liefde voorzien.

Larry Higgins

Johannes 1:16 “Van zijn volheid hebben wij allen ontvangen; genade op genade.”

Noah, Larry was een speciaal teken van liefde, net zoals John Cline en meneer Isserman, die op het juiste moment in mijn leven kwam. Herinner je dat ik zie dat Zijn timing altijd perfect is, deze tekens zijn geen toevalligheden, maar Hij die zich mengt in ons leven ... “Godvalligheden”.

In 1963 of 64, heb ik Larry voor het eerst ontmoet. Ik had toen nooit gedacht dat we ons derde kind naar hem zouden noemen. Omstreeks 4h00 in de ochtend, werd ik gewekt door het geluid van steentjes die tegen het raam naast mijn bed gegooid werden. (Hetzelfde raam wat vernield was geweest door een tak.) Je kan je voorstellen dat dat geluid me opschrikte. Toen ik naar buiten keek, zag ik dat het mijn vader met nog een andere man was, het was geen storm. Toen ze zagen dat ik wakker was, schreeuwden ze: “Kun je voor ons ontbijt klaarmaken?” Ik liet hen binnen in de winkel. Het was duidelijk dat ze al de hele nacht op waren. En nu hadden ze graag wat gegeten vooral aan hun rondje golf te beginnen. Ik werd voorgesteld aan Larry. Mijn vader zei dat hij werkzaam was bij Steadly Company in Carthage, Missouri, en een goede klant van de Wells Company was. Ik maakte hen een ontbijt en zag hen bij daglicht beginnen aan hun partijtje golf. Toen ze wegreden, hoopte ik stiekem dat hun golfkarretje het zou laten afweten op het moment dat ze het verst verwijderd waren van de winkel, en dat ze zodoende hun heel materiaal te voet moesten terugbrengen naar het clubhuis.

De volgende keer dat ik Larry ontmoette, was toen ik aan het werk was, ik zat aan de dril pers bij de Wells Company. Iemand schopte tegen mijn stoel. Toen ik me omdraaide om te zien wie het was, zei Larry, “Ik wil jou nooit meer aan het werk zien aan een dril pers. Je hebt belangrijker zaken te doen.” Ik werkte reeds enige tijd bij Wells en wist een beetje af van het bedrijf waar Larry voor werkte. Ik had verscheidene verhalen over hem gehoord; hij was een soort van legende. Mijn eerste twee ontmoetingen met Larry, waren een ontzuivering, maar ik kon de legende niet zien ... nog niet.

De volgende drie jaren, deed ik zowel mee aan verschillende experimentele projecten als aan service. Zodoende kreeg ik ook de gelegenheid om veel tijd door te brengen met Larry. Ik heb veel van hem geleerd. Van Larry kan je gemakkelijk beginnen te houden, maar je kan hem onmogelijk begrijpen of voorspellen. Ik ga niet veel tijd verdoen met het vertellen van Larry-verhalen; er zijn er gewoonweg teveel. Maar eentje wil ik je toch vertellen, en hiervoor zal ik Larry altijd dankbaar zijn. Ik wens jou een “Larry” om van te houden en om je te begeleiden zoals ik een gehad heb.

Toen onze zoon Larry stierf, waren Larry en zijn vrouw een grote troost voor Nana en mezelf. Larry was er ook toen ik begon te werken voor L&P. Ik ben Larry zeer dankbaar voor deze onzelfzuchtige tekenen van liefde. Ik zal altijd van hem houden en aan hem denken, zowel op persoonlijk als op professioneel gebied. Een van Larry's meest waardevolle tekenen van liefde was toen hij ervoor zorgde dat Kristine's kist met de juiste zorgvuldigheid behandeld werd door Ozark Airlines, toen hij lichaam van Joplin naar Milwaukee overgebracht werd. Hij boekte voor zichzelf een plaats op deze vlucht, om er zeker van te zijn dat er niks kon mislopen tijdens de verbindingsvlucht in St. Louis. Hij zorgde er ook voor dat de begrafenis ondernemer tijdig op de luchthaven zou zijn, zodat Kristine tijdig op het kerkhof zou aankomen. Alhoewel ik hem hiervoor destijds niet bedankt heb, wil ik dat iedereen weet dat deze onzelfzuchtige daad vertelt wat echte vriendschap eigenlijk is ... iemand helpen in nood met wat datgene wat alleen hij/zij kan doen ... wat dat ook moge zijn. Wij zullen allemaal wel eens in nood komen te zitten. Een vriend, die zonder dat je het vraagt, toch die dingen voor je doet die nodig zijn en hiervoor kosten noch moeite spaart, dat is waar het leven omdraait. Ik hou van jou Larry. Vertrouw erop dat ik zal doorgeven wat jij me geleerd hebt.
DANK JE!!!

Kathy

Efeziërs 2:8 “Ja, aan die genade dankt gij uw heil, door het geloof; niet aan uzelf, Gods gave is het.”

Toen in 1996 samen met Philip Shen onze nieuwe vestiging in Shanghai ging bezoeken, heb ik voor het eerst kennis gemaakt met Kathy Cui. We hadden deze vestiging zo'n drie of vier maanden eerder reeds gehoord. Philip stelde me, alvorens in een andere vergadering te gaan, voor aan Kathy, onze enigste bediende op at moment. Wij zouden ons later op de avond weer treffen. Kathy was mijn gids en tolk. Het was pas toen Philip weg was, dat ik ontdekte dat zijn net zo'n vreemdeling was in Shanghai als ikzelf. Het was in december, en het was vreselijk koud. Ik droeg een long-john onder mijn wollen pak, een gelijkende overjas en handschoenen. Ik wandelde uit de plaats die ooit onze fabriek zou worden, en begon te denken, te plannen en te dromen van hoe het er ooit zou kunnen gaan uitzien, van wat onze firma voor China zou kunnen doen en van wat China voor Legget & Platt zou kunnen doen. Toen ik bijna aan grond begon vast te vriezen, besloot ik om terug te gaan naar de kantoorruimte, waar het eigenlijk net zo koud was. De kleine elektrische verw warmer gaf net zoveel warmte als ie zou doen als niet aanstond. Ik keek rond en zag enkel vier kale muren. Er was hoegenaamd geen verwarming en enkel twee stopcontacten. Kathy had een warm water keteltje en dat zielige kachelkje in een stopcontact gestoken en in het andere zat de computer aangesloten. (Wat een tegenstelling op het vlak van technologie!) Kathy was een of ander soep aan het eten, die ze opgewarmd mest hebben op dat verwarmingstoestel. Ze bood mij thee aan en ik zat op een doos dicht bij het kachelkje. Ik hield mijn jas en handschoenen aan en dronk mijn thee. Toen Kathy had soep gegeten had, begon ik haar enkele vragen te stellen.

“Hoe lang werk je nu al voor Leggett & Platt?” “Vier of vijf maanden.” Antwoordde ze. “Hoe kwam je erbij om voor ons te werken?” Ze vertelde me dat haar vader en Philip mekaar ongeveer een jaar geleden hadden leren kennen op een beurs. Hij was een kleine meubel maker in Inner Mongolia en hij wou graag dat zijn dochter voor een Amerikaanse firma zou werken. In die tijd was ons kantoor gelegen in Beijing, en zodoende moest Kathy daar naar toe gaan voor een sollicitatie gesprek. Ze werd aangenomen en verhuisde naar Beijing. Kort daarna, besloten we om ons kantoor te verhuizen naar Shanghai. En Kathy verhuisde opnieuw. Ik dacht bij mezelf, wat voor een moed moet zij wel niet hebben om zo maar naar een vreemde stad te verhuizen ... twee keer zelfs. Je thuis voelen op een nieuwe plaats is voor iedereen moeilijk, maar in China is dat een ongelooflijke uitdaging. Stel je even voor te verhuizen naar een stad met 10 tot 13 miljoen mensen, waarvan je bovendien geen ziel kent, en nog een huisvesting en vervoer naar je werk moet zien te vinden. (Kathy heeft, zoals de meeste Chinezen, geen eigen wagen. Maar dat is geen probleem ... want ze heeft geeneens een rijbewijs.) Welnu, stel je eens even voor dat je dat twee keer op een korte periode moet doen. Wat een moed! Wat voor een sterke en zelfzekere vrouw moet dat wel niet zijn, die zulke enorme hindernissen kan overwinnen.

Kathy belde een taxi en we reden naar het centrum van Shanghai. Onderweg stopten we nog even bij haar appartement, omdat ze daar nog iets moest gaan halen. Toen we door die vuile straten reden (ze waren misschien voorheen geplaveid geweest, maar nu waren het niks anders dan een weg vol met gaten die opgevuld waren met vuilnis), begon ik me voor te stellen hoe het moet zijn om zo te leven, om zo je carrière te moeten starten ... zij moest ongeveer van dezelfde leeftijd geweest zijn als Kristine. De straat was, voor zover ik kon zien, volgebouwd met 15-verdiepingen hoge, ongeverfde gebouwen. Elk gebouw had ongeveer 10 kleine appartementen per verdieping, en elk appartement had een klein, vervallen balkon, dat voorzien was met stalen tralies. Wat me het meest verbaasde was dat zelfs de balkons op de bovenste etage voorzien ware, met deze stalen tralies. Zelfs de meest hopeloze inbreker kon zo hoog niet geraken, zelfs al zou hij het willen, daarbij ik betwijfel ten stelligste of er in deze gebouwen wel iets van waarde te stelen was. Ik voelde me niet goed bij het gedacht dat Kathy hier zo moest leven.

Het was zo koud, dat er maar slechts enkelen mensen op straat waren. Degene die buiten waren, liepen rond alsof ze een doel voor ogen hadden, en geen tijd of energie te verliezen om het te bereiken. Ik besloot om een klein stukje te gaan wandelen. Wat een opschudding moetik veroorzaakt hebben, onder die enkelingen die buiten waren. Ik was blijkbaar de enige westerling die in deze straat rondliep. Tijdens mijn wandeling, keek binnen door het raam van een appartement dat uitgaf op de straat. (Het enige andere raam, was dat van het balkon.) Achter de ramen en op de balkons stonden planten, de was hing er op bamboe stokken, en er lag nog van allerlei rotzooi. Door de vensters kon ik zien dat de appartementen verlicht werden met één enkel peertje. Er was geen meubilair en de muren bleken hetzelfde uitzicht te hebben als de ongeverfde betonnen buitenmuren. Ik was ongeveer 100 meter van de taxi verwijderd toen Kathy naar me toekwam en vroeg of ik klaar was om verder te gaan. Ik wandelde terug naar de taxi en die stem in mijn hoofd, die ik ken als de Heilige Geest, nam het gesprek van mij over voor het volgende uur.

Ik vroeg Kathy of haar vader wist hoe zij leefde. Kathy aarzelde niet met antwoorden en zei “Nee”. Ze had tegen hem gelogen en haar appartement heel anders beschreven dan dat het werkelijk was. Ze wou niet dat haar ouders ongerust waren of haar geld zouden sturen dat ze eigenlijk niet konden missen. Wat een moed, om met weinig geld en zonder vrienden, zo onbaatzuchtig te zijn en te weigeren om hulp te vragen aan de enige twee mensen in een land van 1,2 biljoen, die haar zouden kunnen en willen helpen. Toen we terug in de taxi zaten, dacht ik een leugen is een leugen, maar er is een hemelsbreed verschil tussen de leugens die ik mijn ouders verteld had en de leugens die Kathy haar ouders vertelde. Ik begon bijna te wenen als ik eraan dacht dat Kristine zo zou moeten leven. Ik vroeg Kathy of ze zich hier veilig voelde. Toen ze daarop “nee” zei, vertelde ik haar dat ze vandaag nog moet verhuizen. Ze kon haar spullen morgen ophalen. Deze nacht zou ze in een hotel, dichtbij onze fabriek, slapen. Ze probeerde mijn aanbod nog af te slaan. Maar dit was geen aanbod; er waren geen keuzes. Ik drong erop aan dat de taxi chauffeur ons naar het hotel bracht. Ik vertelde Kathy dat Philip en ik ’s morgens naar een appartement waren gaan kijken voor onze techniekers, wanneer deze hun Chinese collega’s kwamen opleiden. Ik huurde een klein appartementje voor Kathy ... eentje met eigen badkamer. Ik vroeg Sunny, onze techniekier, om Kathy de volgende dag te helpen met verhuizen.

Terug in de taxi en onderweg naar het centrum van, vroeg ik aan Kathy waar haar naam vandaan kwam. Ze legde uit dat de meeste Chinezen met Engelse namen, die namen gekregen hadden van hun Engelse leraars. Toen Kathy me vertelde dat ze Engels geleerd had op een missie school, drong dat kleine stemmetje erop aan dat ik haar zou vragen of ze Jezus Christus kende. Ik zal haar antwoord nooit vergeten. “Ik ken hem met mijn verstand, maar niet met mijn hart.” Zonder te vragen of ze wel geïnteresseerd was om meer over Jezus te leren, nam ik het Nieuwe Testament, dat ik van mijn geliefde Christen broeder, Bruce Vaughn, gekregen had, uit mijn aktetas. Ik (wij) leidden haar door een paar verhalen van Jezus, en ik vroeg haar om deze nacht die verhalen zelf even te lezen. Ik zei haar dat we hier meer over zouden praten en dat ik zou proberen, om al haar vragen te beantwoorden.

De rest van dag bracht ik door met sightseeing en winkelen, terwijl Philip bij de advocaat zat. Tussen mijn aankopen zat een heetwatertoestel voor Kathy’s nieuwe appartement. Om redenen die ik nooit zal begrijpen, waren de appartementsblokken uitgerust met een kachel en koelkast, maar geen warmwatertoestel. Kathy weigerde alle hulp, totdat ik haar uitlegde dat ik niet zou kunnen slapen als ik wist dat mijn dochter zo zou moeten leven. Ik vertelde haar dat Kristine gestorven was en dat ik voor haar niets meer kon doen hier op aarde, maar ik kon wel iets doen voor de dochter van iemand anders. Uiteindelijk gaf ze toe.

Dat was het begin van een persoon die langzaam aan naar Jezus toe leefde. De volgende twee jaren zag ik Kathy verscheidene malen tijdens mijn bezoeken aan China. We praatten dan over Jezus en

de verhalen in de Bijbel, die Kathy regelmatig las. Tussen mijn reizen door, begon Vera Kathy per telefoon, per fax en e-mail aan te moedigen. Kathy zei dat ze de Bijbel maar moeilijk kon begrijpen, deels omwille van de Engelse taal. Ik gaf haar geld om vijf boeken van het Nieuwe Testament te kopen in de Chinese taal in de dichtst bijgelegen boekhandel. Kathy vond de boeken dankzij een kerk die mijlen ver lag. Iemand van de kerk zou die avond de boeken komen afleveren in het restaurant. Daarna, begon Jezus meer realistischer te worden voor Kathy. Vera and Lillian, een nieuwe medewerker op ons kantoor en ook een diepgelovige, zorgden ervoor dat Jezus een deel werd van Kathy's dagelijkse leven.

In 1998, toen Kathy naar Carthage kwam als tolk voor enkele van onze Chinese klanten, vroeg ik haar nog voor haar aankomst of ze bereid was om Jezus te accepteren als haar Heer en Redder, en of ze gedoopt zou willen worden. Als ze dat zou willen, konden Vera of ik dat wel voor haar regelen. Mijn predikant, Rusty Maggard, wou Kathy wel spreken en, als ze er klaar voor was, zou hij haar ook dopen. Toen die dag aanbrak, vroegen we Kathy of ze er alleen naar toe wou of dat ze liever had dat wij met haar meegingen. (Vera en ik hoopten dat ze ons erbij wou hebben.) Wat een moed! Haar eerste zorg zou zijn: wat als de predikant, iemand die ze nog nooit gezien had, zou weigeren haar te dopen? Goed wetend dat die kans bestond, wou ze evenzeer dat we erbij waren. Wij wachtten in de sacristie terwijl zij haar gesprek had met Rusty. Ongeveer een half uur later, kwamen ze samen uit zijn kantoor. Zonder een woord te zeggen, liepen zij rechtstreeks naar de doopvont, en begon Rusty met de dienst. Jouw papa, tante Kristine en nonkel Larry waren samen gedoopt toen jouw papa vijf jaar oud was. Hun doop, samen met de jouwe, zijn één van de mooiste momenten in mijn leven. Toen ik Kathy daar zag; neergeknield voor God en Rusty, zag ik schoonheid en een gevoel van liefde zoals ik er nooit één tevoren had gezien. Dit was de eerste keer dat ik een volwassene tot Jezus Christus zag komen. Daar in de meest kwetsbare positie, op haar knieën, kon je de kracht en genade van Jezus op en door haar zien vloeien. Ik moet wenen als ik aan Jezus' laatste woorden aan het kruis denk "het is gedaan." Nu, voor Kathy was het gedaan. Waar ze vanaf nu ook maar naar toe ging of wat er ook maar met haar zou gebeuren, ze zou nooit meer alleen zijn. Jezus Christus had haar hart gedoopt, door er zijn speciale versie van liefde in te plaatsen ... Zijn geschenk voor allen die ernaar vragen: de Heilige Geest.

Harry

Romeinen 5:15 “Allen schonk Gods genade rijke vergoeding door de grote gave van zijn genade, de ene mens Jezus Christus.”

Bijna alles wat ik van het zaken doen afweet, heb ik te danken aan 4 personen: mijn vader, John DeSantis, Larry Higgins en Harry Cornell. Er zijn er nog, zoals je grootvader Felix, die ik ook moet bedanken. Ik zal zijn handgeschreven “welkom thuis” briefje, dat ik van hem heb gekregen net toen ik iets heel doms wou doen, nooit vergeten. (Maar dat is een lang verhaal, dat ik je eens zal vertellen als we eens rustig aan het vissen zijn.)

In 1972 heb ik Harry Cornell leren kennen. Tijdens onze eerste lunch, vroeg hij me wat L&P zou moeten doen om de beste te zijn om met het nieuwe Wells transfersysteem te werken. Tot op de dag van vandaag, blijft hij mij (en vele andere) nog steeds uitdagen om 110%, zelfs 120% van de tijd te benutten om een job tot een goed einde te brengen, zorg dat alles benut wordt, laat geen mogelijkheden open en gebruik ten volle de talenten die je van God gekregen heb. Hij zorgde er gewoon voor dat gewone mensen, zoals ik, gemotiveerd waren en begeleid werden om de beste resultaten te halen.

Ik weet heel goed dat Harry een gewone man is met zijn sterke en zwakke kanten. Maar ik weet ook dat (alhoewel hij dat niet wilt toegeven), een diep gelovige en gediensstige Christenen is. Harry heeft mij zo dikwijls en op verschillende manieren geraakt met zijn liefde ... soms met zijn hart en soms zelfs met zijn voet. Deze gevoelens konden maar alleen voortkomen uit het hart van een vriend, of in sommige gevallen vanuit een vaderhart.

Als iemand je ooit vraagt hoe het mogelijk is dat iemand zonder diploma, zonder één enkel uur van universiteit, genoemd kan worden in meer dan 50 patenten, gepromoveerd kon worden tot vice-president en functionaris van een Fortune 500 bedrijf, en dan nog bijgedragen heeft aan het succes van Leggett & Platt, zeg hem dan dat God en Harry hiervoor de bloemen verdienen ... niet Pops. Geef hen hiervoor, en voor de manier waarop ze me geleerd hebben dit alles met anderen te delen, alle lof en eer.

Dank U God, voor deze ongelooflijke vorm van liefde ... en, dank u, Harry.

Chiara

Lucas 2:40 “Het kind groeide op en nam toe in krachten; het werd vervuld van wijsheid en de genade Gods rustte op hem.”

Toen Kristine gestorven was, had ik een meters hoge en meters dikke muur rond mijn hart opgetrokken. Ik wou niet dat Nana of jouw papa er uit konden geraken, maar wat belangrijker was, ik wou niet dat nog ooit iemand, een zeker niet een klein meisje, er nog ooit in zouden komen. Toen kon ik dat nog begrijpen, als je de liefde buitensluit, vermijd je de pijn die komt met liefde. Noah, ik had het fout voor ... niet over de pijn; ik was fout met die muur.

Jij bent in januari 1998 geboren en geen enkele muur, hoe hoog of dik, zou jou ooit uit mijn hart kunnen krijgen. Een lach of een knuffel van jou zou alles doen smelten als sneeuw voor de zon, maar jij hebt die kans niet gehad ... iemand anders was je voor geweest. In oktober 1998 hebben wij, samen je ouders, wat tijd doorgebracht met een familie uit Italië. Toen we hen uitgenodigd hadden, wisten we niet dat ze dochter, Chiara, mee zouden brengen. We waren allen verrast haar te zien, maar binnen de 48 uur had ze mijn welopgebouwde muur tot puin herleid, net alsof ze Samson in hoogsteigen persoon was. Zij sprak maar enkele woorden Engels, maar ze straalde tonnen liefde uit.

In minder dan een week tijd had dit kleine meisje mijn hart veroverd ... op dezelfde manier als Kristine dat altijd had gedaan. De volgende zomer bracht Chiara zes weken door met Nana en mij. (We hadden natuurlijk de toestemming van haar ouders, nog voordat we het aan Chiara zelf vroegen.) Die zes weken hadden me veel geleerd, veel dingen die ik reeds wist, maar alweer vergeten was ... hoe je met een kind moet spelen, hoe je een kind moet laten spelen en niet gejaagd zijn om iets anders te doen. Het belangrijkste geschenk van Chiara' liefde was dat ik herinnerd werd aan hoe mooi het eigenlijk wel is om van een kind te houden en hoe volledig je je voelt als een kind van houdt en wanneer ze zegt dat ze van je houdt. Ik was vergeten hoe goed dat voelde toen jouw papa, Kristine en Larry nog kinderen waren en hun liefde met me deelden.

Het stinkend oud vrouwtje.

II Korintiërs 1:12 “Niet volgens de wijsheid van de wereld, maar met die eenvoud en oprechtheid die een gaven zijn van Gods genade.”

Noah, ik heb reeds verscheidene malen in dit verhaal verteld over de Heilige Geest, een constante metgezel en vriend, door Jezus aan ons geschonken. Deze gift en genade, Christus' Teken van liefde zijn gratis ... niet omdat we ze gevonden hebben, niet omdat we ze verdienen, en zeker niet omdat we ervoor gewerkt hebben. Christus is de enige die ze voor niks kan weggeven, omdat Hij alleen voor ons voor geboet heeft aan het kruis. Ik heb je verteld dat ik geen enkel moment in mijn leven ken waarin Christus niet bij me was (ik kan me wel genoeg momenten herinneren waarin ik niet bij Hem was) en ik heb nooit een probleem gehad met te begrijpen wie God is, maar ik had geen benul van de Heilige Geest. Ik denk dat ik dat nooit tijdens catechese les geleerd heb.

Ik ga nu twee verhalen vertellen over de Heilige Geest, die verhalen vonden beide plaats toen ik me in het vliegtuig bevond. Eén van de verhalen vertelt over hoe de Heilige Geest “echt” werd voor mij; het andere maakt duidelijk hoe de Heilige Geest van mij gebruik heeft gemaakte ...ten spijt van mezelf.

Jaren geleden, ging ik aan boord van een vliegtuig dat overboekt was. Om het nog erger te maken, kreeg ik de middelste zitplaats toegewezen. Zoals je weet, pas ik niet echt op een middelste zitplaats. De vlucht had vertraging en hoe langer ik daar zat, hoe meer ik de mannen naast mij, de stewards, the vliegtuigmaatschappij en alle andere mensen die ik zag, begon te haten. Het was natuurlijk niet hun fout dat ik gebrek had aan plaats, geen armleuningen had, dat ik te dik ben om op een middelste zitje te passen, maar dat zwakte mijn woede niet af. Ik zat daar gewoon medelijden met mezelf te hebben, het werd gewoon krapper en krapper met de minuut. Ik dacht toen dat ik een stem in mijn hoofd hoorde zeggen dat ik in mijn bijbel moest lezen. Nadat ik deze woorden herhaaldelijk had gehoord, spreidde ik mijn armen, duwde zodoende de twee mannen langs mij, en boog mij voorover om mijn aktetas te nemen die zich onder de zetel voor mij bevond.

Tegen de tijd dat ik mijn Bijbel had, was het vliegtuig al vertrokken, de stewards dienden het eten op, en er was voor mij geen mogelijkheid meer om te ontsnappen naar de achterkant van het vliegtuig, waar ik op mijn gemak kon zijn. Ik opende mijn Bijbel op de bladzijde waar ik gebleven was na de vorige keer. Toen las ik de volgende woorden in Johannes, hoofdstuk 20. “Hij ademde op hen, en zei tegen hen ‘Ontvang de Heilige Geest’. Onmiddellijk na het lezen van deze woorden, schreeuwde ik “Eureka”. Iedereen in een omtrek van 100 meter moet gedacht hebben wat gaat die gek nu nog zeggen of doen. De mannen naast mij zouden op de vloer zijn gaan liggen of ergens naders zijn gaan zitten als ze dat konden. Ik kan mij niet herinneren dat ik dat woord ooit daarvoor gebruikt heb, en erna ook niet meer (behalve dan als ik dit verhaal vertel). Enfin, dat is het woord dat over mijn tong rolde, toen ik de vreugde wou uiten die op dat moment bezit van mij genomen had. Ik was niet langer de eregast op een “heb medelijdenfeestje”. Ik was overgelukkig. Van dat moment af, was ik in staat om een fysiek verband te leggen tussen God, Jezus Christus, en de Heilige Geest. Ik vond het gemakkelijk om het verband te zien tussen God in de Hemel en God gereïncarneerd in de gedaante van Jezus Christus, maar het lukte mij niet een verband te leggen met de Heilige Geest. Meteen na het lezen van deze woorden, was ik in staat om het fysiek verband tussen de heilige Geest en God te leggen, namelijk door de adem van onze Redder. Ik heb de heilige Geest leren herkennen als Christus' tweede geschenk aan ons. (Het eerste, eindigde aan het kruis.)

Ik zou nu graag een “vliegtuig” verhaal willen vertellen dat ik ook verteld heb aan mijn zondagschool. Eén van deze studenten, kwam 2 of 3 jaar te zijn afgestudeerd, terug naar Carthage en woonde de les bij waarin ik dit verhaal verteld heb. Toen mijn verhaal gedaan had, vroeg John

me om het neer te schrijven. Hij zei dat hij ervan geleerd had, en dat, als het neergeschreven zou zijn, er misschien wel meer mensen iets van konden leren.

Ik gaf het verhaal de titel “Als je denkt dat je problemen hebt, denk dan eens aan het stinkende oude vrouwtje in het roze & grijze warm-op pakje”.

Ik verliet Carthage omstreeks 4h00 op een heldere, koude ochtend, om de 6h vlucht van Springfield naar St. Louis te nemen. In St. Louis zou ik de verbinding nemen naar Boston. Met de mooiste zonsopgang die ik me kan herinneren, kwamen we aan in St. Louis. Toen we geland waren en ik uit het raam keek, was ik verbaasd over hoeveel sneeuw er lag. Overal lag er ongeveer een halve meter sneeuw, behalve op de landingsbaan. Blijkbaar was St. Louis, de vorige dag en nacht, getroffen door een sneeuwstorm. Deze sneeuwstorm had Springfield of Carthage niet bereikt. Mijn vlucht had voor minstens drie uur vertraging, en dan was het nog zeker of ze wel zou vertrekken. Hoe langer ik moest wachten, hoe ongeduldiger ik werd; ik was in staat om iemands hoofd om te draaien.

Ik had gemakkelijk mijn reis met één dag kunnen uitstellen en zodoende de storm, die een groot deel van het oosten van Amerika lam legde, vermeden hebben. In plaats van hier vastgezet te hebben, had ik naar kantoor kunnen gaan om wat te werken. Nee, ik was genoodzaakt hier te vast te zitten op een overbevolkte luchthaven, wachtend om aan boord te kunnen gaan van dat stomme vliegtuig. Mijn God, daar moest iemand voor boeten! Eindelijk riepen ze om dat de vlucht kon vertrekken en als bij geluk kreeg ik een zitje in het zijpad met de enigste lege stoel naast mij. Ik had mijn ruimte en was klaar om aan het werk te gaan. Welnu, net voor de deur werd gesloten, zag ik hoe twee mensen een zwaarlijvige vrouw, gekleed in een rozig-grijs pakje aan boord hielpen. Raad eens waar zij moe st zitten? Juist ja ...op MIJN vrije stoel!! De deur werd gesloten en het vliegtuig bewoog zich zo'n 1500 meter waarna de motoren werden stilgelegd. Geen “Eureka” deze keer! Ik was volledig buiten mezelf toen ik de piloot via de intercom hoorde zeggen dat er een lucht verkeersprobleem was en dat we ongeveer 90 minuten zouden moeten wachten alvorens te vertrekken. Welnu, dat oudje vrouwtje, die mij absoluut niets in de weg had gelegd, was het doel van al mijn woede. Niet alleen had ze het lef om mijn lege plaats in beslag te nemen, maar deze vrouw rook ongelooflijk slecht. Dit rozig-grijs winterkostuum nam mijn ruimte in beslag en ontnam me tevens mijn vrijheid van mijn reuk. Geen extra ruimte om te werken en niemand om mee te praten. Vergeet niet dat ze stonk; wat konden wij nu in hemelsnaam met elkaar gemeen hebben?

In mijn ooghoek, zag ik dat ze moeite had om haar gordel los te maken; maar ik dacht er zelfs niet aan om haar te helpen. Het slechte weer en die vrouw, die nog niet eens het fatsoen had om zich te wassen, hadden mijn dag vergald; waarom zou ik haar dan nog moeten helpen? Toen hoorde ik diezelfde stille stem weer in mijn hoofd, “Help haar”. Wat volgde was een stille discussie in mijn hoofd tussen die stem en mezelf. Ik weet zeker dat het maar een paar seconden heeft geduurd, maar het leek veel langer te duren. Zoals je al kan raden, had de stem gewonnen. Ik vroeg haar of ik haar kon helpen, maar ze zei “Nee”. Goed, dacht ik, nu kan ik opnieuw beginnen met medelijden te hebben met mezelf en met haar te negeren. Toen kwam die stem weer terug en zei, “Vraag het haar nog eens”. Nu duurde de discussie iets korter, en weeral verloor ik. “Moet ik je soms helpen met de gordel?” “Nee”, antwoordde ze terug. Ik dacht dat het nu wel gedaan zou zijn met die stem, ik had het haar tweemaal gevraagd en tweemaal had ze mijn hulp afgewezen. Wel, de stem dacht dat ik meer kon doen, en droeg me op om het opnieuw te vragen. Dat deed ik dus, en tot mijn grote spijt zei ze “Ja”. Ik verlengde de gordel, draaide hem los en gespte hem vast rond haar. Er kwam geen woord van dank over haar lippen. Ik was opgelucht dat ons contact hiermee afgelopen was, maar de stem wist wel beter. Ik kreeg mijn instructies en vroeg, “Is alles in orde?” Geen antwoord. Aangepord door de stem, vroeg ik het opnieuw. Deze keer ademde ze diep in, zuchtte en zei “Nee”. Ik had het gevoel alsof ik blik met wormen had opengedaan, maar alleen, ik had geen zin om te gaan vissen. Wees eerlijk, hoe vaak vragen we niet aan mensen hoe het met hen gaat, alleen maar om beleefd te zijn, en om te horen dat alles goed gaat met hen. We zijn niet echt geïnteresseerd in hun problemen; we willen gewoon beleefd zijn. Dit was zo eentje. Alhoewel, ik was niet beleefd of

vriendelijk. Ik deed gewoon wat de stem me opdroeg. En daar was die stem weer, dus vroeg ik, “Kan ik misschien helpen?”

Haar verhaal begon de vorige dag. Deze vrouw en haar man hadden Dallas verlaten om in Boston wat tijd door te brengen met hun dochter die stervende was, door hersenkanker. Toen ze in St. Louis aankwamen, was de luchthaven gesloten omwille van de storm. Dit oude, verwarde koppel, die op weg waren naar Boston om er samen de laatste uren van hun dochter's leven mee te maken, waren alleen, en zaten vast op de luchthaven. Ze vertelde me dat, terwijl ze daar zaten, haar man een hartaanval had gekregen en onmiddellijk was gestorven. Stel je voor, deze vrouw, met maar weinig geld, in het midden van de luchthaven met duizenden mensen die passeren en die alleen maar denken aan het feit dat dit slechte weer hun plannen in de war heeft gebracht. Zij kon nergens naar toe, en niemand kwam naar haar. Toen de hulp eraan kwam, kan je je de chaos en de starende mensen wel voorstellen. Haar man werd naar het ziekenhuis gebracht, daar werd de dood vastgesteld en werd een begrafenis ondernemer gecontacteerd. Deze oude vrouw in haar rozig-grijze outfit was de hele nacht bezig geweest met papieren in te vullen en de nodige regelingen te treffen voor de begrafenis. Toen ze terug op de luchthaven aankwam belde ze naar haar dochter, om te horen hoe haar toestand was. Haar kleindochter beantwoordde de oproep. Ze zei dat haar moeder ongeveer een uur geleden gestorven was. Dat was nu al enkele uren geleden, en zei zat daar maar te wachten op de luchthaven om naar Boston te gaan om te gaan helpen de begrafenis te regelen voor haar dochter. Hoe langer ik met haar sprak, des te minder ik ze rook.

Toen ze haar verhaal verteld had, was er niks dat ik niet voor haar zou gedaan hebben. Op dat moment, voelde ik me zo dicht bij haar als ik bij mijn eigen moeder ben. Ik vroeg haar of ze Jezus Christus droeg in hart. Zonder aarzeling zei ze “Ja”, en toonde de eerste tekenen van emotie sinds ze daar zat. Ik vroeg of ook haar dochter Jezus Christus kende; ze lachte en zei “Ja”. Ze vertelde ronduit, met een Christelijke moederlijke trots, over hoe haar dochter van de Heer hield en vrede nam met haar ziekte en lot. Het volgende uur praatten we verder over onze families. Ik vertelde haar over onze zoon, Tom, en onze twee kinderen in de Hemel.

Toen vroeg ik haar of haar man Jezus Christus had aanvaard in zijn hart. De vreugde viel van haar gezicht, toen ze zei dat dat wellicht niet zo was. Ze vertelde dat ze hem wel een paar keer naar een prediker op TV had zien kijken, maar hij had haar nooit verteld dat hij Christus aanvaard had als zijn Redder.

Het was al twee uur geleden dat ze aan boord gekomen was. Ik was vergeten dat we daar zaten te wachten om te kunnen vertrekken. Toen de motoren uiteindelijk starten, en we ongeveer een 600 meter van de grond waren, viel ze in slaap met haar hoofd op mijn schouder.

Toen we in Boston landden, maakte ik haar wakker en hielp haar uit het vliegtuig. Ik bood aan haar een lift te geven naar waar ze naar toe moest, maar haar kleindochter was daar om haar mee te nemen. We omhelsden mekaar en zeiden vaarwel, zonder elkanders naam te kennen ... maar we kenden wel elkanders hart.

Ik ben zeer dankbaar dat het stinkende vrouwtje in roze en grijze outfit in mijn leven kwam. Ik hou van die stem. Ik ben aan het leren om er minder mee te discussiëren en te doen wat mij wordt opgedragen. Ik kan niet wachten om Jezus Christus persoonlijk te bedanken, als ik Hem ontmoet, voor het schenken van zijn stem. Ik hoop dat we altijd ons hart en geest openzetten Om naar zijn stem te luisteren en te doen wat ze vraagt.

Romeinen 15:15 “Toch heb ik u hier en daar met een zekere vrijmoedigheid geschreven, om u een en ander in herinnering te brengen, uit kracht van de genade die mij van Godswege is geschonken.”

HOOFDSTUK 12: Laten we samen eindigen.

Isaiah 40:29-31 “Hij versterkt de vermoeide, en verdubbelt de kracht van de zwakke. Jonge mannen worden nog moede en mat; Forse knapen kunnen bezwijken. Maar die op God vertrouwen, vernieuwen hun kracht, slaan hun vleugels als adelaars uit; Ze lopen, maar worden niet moe; Ze rennen, maar worden niet mat!”

Noah, deze bladzijden hebben je geleid door de meeste jaren van mijn leven zonder jou. Net zoals jouw vader, Kristine en Larry in onze levens (Nana's en het mijn) kwamen, ben jij een deel van onze toekomst en zal weerom alles wat we kennen veranderen. Jij bent zeker weten een waarachtige ongelooflijke vorm van liefde, en genade.

Ik heb geprobeerd jou (en, natuurlijk ook, je broers en zussen) de ware betekenis van genade te tonen door middel van een leven dat geleefd is door en met genade. Ik hoop dat geen enkel moment denkt dat:

- Ik mijn verdiende deel niet gehad heb
- Ik meer gehad dan iemand verdiende
- Nana haar deel niet gehad heeft (ik laat aan Nana, zoals het hoort, haar verhalen om aan jou te vertellen wanneer ze dat wenst)
- Iemand anders minder kreeg dan het verwachte deel van Genade dat ze verdienden op het moment dat ze geraakt werden.

Het is niet zo dat ieder van ons dat teken van liefde nodig had of dacht nodig te hebben op het moment dat we ermee gezegend werden. Spijtig genoeg moet ik toegeven dat de meeste keren dat ik geraakt werd, niet zo dankbaar of blij was als ik had moeten zijn.

Het is maar al te gemakkelijk om ergerast te zijn op een “heb-medelij-feestje.

De meeste keren denk ik niet dat ik echt geraakt was (misschien lichtjes). Meer dan niet hadden mijn reacties iets van “too little too late”, en “too much too soon”, of “later, God. Ik ben er nog niet klaar voor. Maar wat nog erger is, is dat ik dat teken niet nam voor wat het was ... een onverdiend geschenk van God. In plaats van er dankbaar voor te zijn, stelde ik het in vraag, weigerde het en gaf mezelf te veel krediet voor al het goede dat me overkwam. Noah, het goede nieuws is dat ik geleerd heb om het niet in vraag te stellen of te weigeren. Ik heb geleerd te danken waar dat nodig is.

In 1995, ongeveer 10 jaar na de dood van Kristine, was ik erg dankbaar dat ik de lessen van Zijn liefde heb leren kennen (en nog steeds leer kennen) en dat wat ik dacht dat ik wist, voortdurend verandert.

Jouw papa en ik zouden naar British Columbia vliegen om er samen met Malcolm Marcus (nog een teken van liefde die ik maar al te graag aan jou wil voorstellen) en zijn zoon, Adam, te gaan vissen. We hadden die trip al bijna een jaar op voorhand gepland. Twee dagen voor de afreis, kreeg Nana keelpijn en belde Dr Edwards' praktijk voor medicatie. De liefde nam over. Dr Edwards wou geen medicatie voorschrijven zonder Nana eerst te onderzoeken, dus ging ze naar hem toe.

Toen ik thuis kwam, die avond, zei Nana dat ik Dr Edwards bij hem thuis moest bellen. Dr Edwards zei dat Nana's hart verstopt zou raken. Hij had die dag enkele tests laten doen. (Ze belde me nooit op kantoor; kun je dat geloven?) Dr Edwards zorgde ervoor dat Dr Moore Nana de volgende dag zou onderzoeken. Hij zei ons dat als we er niets aan zouden doen, Nana wellicht het einde van het jaar niet meer zou halen.

Teken #1.

De volgende dag, gingen we naar Dr Moore's praktijk. Nana had jaren geleden nog tennis gespeeld met zijn vrouw. Dr Moore en ik waren samen naar een Camino Weekend geweest, maar sindsdien had ik hem niet meer gezien and ik wist niet of hij ons nog wel zou herinneren. Toen Dr Moore naar ons toe kwam in één van de wachtkamers, lag Nana op de onderzoektafel en zat ik in een stoel. Toen we rechtstonden om ons voor te stellen, kwam hij op me af en zei, "Ik ken u nog". Toen omhelsde hij me. Hij richtte zich tot Nana, nam haar beide handen vast en zei, "WIJ gaan u hier doorhalen".

Hij zei "WIJ" op zo'n manier dat we beiden wisten wie "WIJ" waren. Hij vroeg ons elkaar de hand te geven. Hij zei dat God hem talent in zijn handen had gelegd en wijsheid in zijn hoofd. Toen baden we samen.

Teken #2.

Na enkele testen in zijn kantoor, die bewezen wat Dr Edwards hem reeds verteld had, bracht hij Nana, via een ondergrondse tunnel, van zijn praktijk rechtstreeks naar het ziekenhuis. Hij vroeg zijn assistent, Rob, om meteen voor een kamer te vragen, die reeds klaar was tegen de tijd dat Nana daar aankwam. Hij bleef daarna nog een uur bij ons. Voordat hij terugging naar zijn kantoor, zorgde hij er nog voor dat alles wat voor Nana gedaan kon worden ook gedaan was. Nana wist dat ze hem als dokter wou. De operatie zou in Joplin uitgevoerd worden, en zij wou dat Dr Graham haar chirurg zou zijn.

Nana's longen waren gevuld met vocht als gevolg van haar hart kwaal, en zij verbleef 11 dagen in het ziekenhuis om terug op krachten te komen, zodra het vocht uit haar lichaam was. Noah, als Dr Edwards haar dit 12 dagen eerder had verteld, dan had ze wellicht gevraagd of dit nog effen kon wachten of dat dit geregeld zou kunnen worden als jouw vader en ik vissen waren. Je ziet, ze voelde zich goed en trainde nog bijna iedere dag in gym. Alhoewel ze wist wat een verstopt hart betekende, wou ze niet dat ij onze reis voor haar zouden opgeven.

Nana kwam nog een week naar huis om te rusten voor de operatie. Jouw mama en papa kwamen terug thuis van Minneapolis om bij ons te zijn. Nana nam vrede met wat er gebeurde al vanaf het ogenblik dat Dr Edwards haar het nieuws verteld had . . . ik niet. Niemand dacht dat ze de operatie zou overleven. Haar hart was vergroot doordat de mitro klep beschadigd was door acute gewrichtsreumatiek die ze als kind had gehad. Ik begon iedere morgen met naar het ziekenhuis te gaan en een uurtje bij Nana te blijven alvorens te gaan werken. Ik was niet in staat om veel werk te verzetten. De eerste nacht dat Nana in het ziekenhuis was, en ik alleen thuis was, zonder haar, heeft me diep geraakt. Een vriend belde me op. Hij wist hoe ik me voelde. Tien minuten later zat hij bij mij in de keuken, onder het enige licht dat ik aangestoken had. Nana had altijd het hele huis verlicht, en ik wou die lichten niet aan zonder haar. We hebben meer dan een uur met elkaar gebabbeld (dank u, Jay). Ik ging naar bed zonder Nana, denkend dat het zo voor altijd zou zijn. Na nog zo'n dag en nacht besepte ik dat mijn werk mijn gedachten ook niet kon verzetten, en besloot ik maar om naar huis te gaan om het gras te maaien. Deze keer schreeuwde ik niet naar God. Deze keer bad ik voor vrede en kracht voor Nana en voor mij, om te aanvaarden en te leven naar "Uw wil geschiedde". Ik wist dat mijn gebed voor Nana verhoord was, maar toch werd ik bijna gek. Ik kon het gedacht van te leven zonder degene waar ik het meest van hou, mijn beste vriend die zou sterven aan dezelfde als waaraan onze dochter 10 geleden aan stierf, niet uit mijn gedachten bannen.

Het was ongelooflijk heet. Toen ik het gras aan het maaien was, begon ik te huilen, terwijl ik aan het bidden. Ik zweette en weende totdat het voelde dat mijn wangen onder water stonden. Terwijl ik aan het bidden was, onderbrak de stem, ik kende en waarvan ik zo hield, mijn gebed en zei me "De overwinning is binnen. Als ze sterft, zal ze bij Christus zijn. Als ze blijft leven zal Christus bij haar zijn." De vrede die door Nana's handen stroomde en mij overviel 10 jaar geleden, overviel mij nu

opnieuw. Mijn tranen waren nu tranen van vreugde. Voor de rest van het eerste ziekenhuis verblijf en de week die we samen doorbrachten voor de operatie, genoten Nana en ik ten volle. We hadden plezier en lachten samen. We huilden en baden samen.

We waren vrede voor elkaar. Touch #3.

Deze was het niet drie keer strike en out. Ik wandelde mee met Nana toen ze haar naar de operatie zaal rolden. Ze was verdoofd, maar nog steeds wakker toen we op de plaats aankwamen waar zij de operatie zaal zou binnengebracht worden en ik in de wachtzaal zou moeten blijven. Ik hield hen even tegen, boog voorover, en zei tegen Nana dat ik van haar hield en kuste haar. Dr Graham was in de gang toen ik aan de verpleegster vroeg of Nana datgene wat ik mijn hand hield mocht meenemen in de operatie zaal. Ik wist dat ze geen halsketting kon omdoen; haar borst zou opengelegd worden en haar hart zou er bovenop gelegd worden om de ene klep te vervangen en de ander te herstellen. Dr Graham zei "Ja". De verpleegster nam het aan en plakte het vast aan Nana's been. Het was een zilver Keltisch kruis met de inscriptie "Uw wil Geschiedde" en het teken van een vis. Dezelfde woorden die Nana me 10 jaar eerder gezegd had, en die me kracht en rust gegeven hadden na Kristine's dood, zouden nu met Nana zijn tijdens de vijf uur durende ingreep en de twee dagen op intensive care. Ik geloof dat Nana dat kruis nog steeds heeft; misschien geeft ze het ooit eens aan jou.

Zo, Noah, dat is genade ... soms gemakkelijk te herkennen, maar vaak goed weggestoken. In beide gevallen is het een teken van liefde van God Hemzelf.

Als ik deze laatste woorden schrijf, weet ik dat je moeder in verwachting. Je zal deze herfst een klein broertje of zusje krijgen. Het gevoel van liefde blijft raken. Het enige wat ik weet is dat de tekenen van liefde alles wat ik dacht te weten verandert ... behalve één ding: God houdt van jou, God houdt van mij, God houdt van ons allemaal evenveel en hij heeft genoeg Genade voor ons allemaal.

MOGE DE VREDE MET U ZIJN, NU EN IN ALLE DAGEN VAN UW LEVEN. AMEN!

Matteüs 11: 28-30 "Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken. Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht."